

Thành Ca, Nói Không Với Yêu Đường Cơ Mà

Contents

Thành Ca, Nói Không Với Yêu Đường Cơ Mà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22

Thành Ca, Nói Không Với Yêu Đường Cơ Mà

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đoản văn, tình anh công x binh lính càn quấy không thành thật thụ, tình yêu đầu, trước làm bạn tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ca-noi-khong-voi-yeu-duong-co-ma>

1. Chương 1

Trong căn phòng khép kín đủ loại âm thanh ầm ĩ, xa hoa trụy lạc, vài cậu ấm trắng nõn đang ngồi trên đùi khách nũng nịu mời rượu.

Thành Độ tựa vào góc ghế sofa nghịch điện thoại, hai chân dang rộng, bộ dạng rất thư thái. Một cậu ấm tướng mạo thanh thuần chậm chậm bước lại gần, quỳ lên thăm, tay phải khoát lên đầu gối anh, cách một lớp quần tây sờ loạn nơi sâu kín kia. Anh nâng mắt nhìn, cậu ấm lập tức ngừng động tác, hai mắt đa tình nhìn anh.

“Tiên sinh.”

Thành Độ nhướng mắt nhìn bàn tay cậu ấm đang đặt lên người mình, cậu nhóc thức thời thu tay về, giọng nói nũng nịu ra vẻ dụ dỗ người khác ức hiếp.

Thành Độ cũng chẳng buồn đếm xỉa, phất tay đuổi cậu nhóc đi.

Cậu ấm run run lùi về sau hai bước, thăm dò hỏi: “Tiên sinh, ngài không cần em phục vụ sao?”

Thành Độ không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, không để ý cậu ta nữa, tiếp tục nhìn điện thoại.

Cậu ấm bấu môi đứng dậy rời đi. Thằng em say sấn kể bên tay còn đang xoa nắn móng người trong lòng, lên tiếng: “Thành ca làm sao vậy? Lại đây chơi cùng mọi người nào, rúc ở đó làm gì? Gạ xoạc à?”

Thành Độ nhếch mép, ẩn trong bóng tối là khuôn mặt quẩn rũ, giọng nói khàn khàn do vừa cảm nhẹ, cực kỳ gợi cảm: “Gạ xoạc thì sao, con mẹ nó đến phiên cậu quẩn à?”

“Không quẩn không quẩn.” Người kia lại nói: “Anh em mình đều là 1, em quẩn anh thì có ích lợi gì? Anh cũng không ngoan ngoãn nằm dưới thân cho em làm.”

Cả đám ầm ĩ, mấy cậu ấm kia cũng cười hùa theo. Thành Độ hơi mất tự nhiên ho khan một tiếng, thầm nghĩ mẹ nó bọn 0 này thật quá phóng túng, giả bộ cười thôi mà đã lẳng lơ đến thế, không biết trên giường còn buông thả tới cỡ nào.

Nghĩ đến lại thấy buồn nôn.

Điện thoại vừa run, khung chat nhỏ hiện lên một tin nhắn: “Không rảnh à?”

Ngón tay gõ gõ trên màn hình, nhanh chóng trả lời: “Có chứ.”

Nhìn hai chữ vừa gửi đi, Thành Độ cau mày mất hứng nói: “Đệt!”

Tay lại nhanh hơn não rồi, mẹ nó không biết đã là lần thứ mấy?

Nửa phút sau lại có tin nhắn mới: “Đúng giờ.”

Cút mẹ đi, đúng giờ cái rắm, làm như gọi MB không bằng? Thành Độ vút đi động đi, trong lòng tức giận không thôi, nhưng mấy giây sau lại không cam tâm cầm điện thoại lên, nhìn lại một loạt tin nhắn khi nãy.

Tuân Lạc Bạch: Tôi về rồi, tối nay có rảnh không?

Tuân Lạc Bạch: Không rảnh à?

Tuân Lạc Bạch: Đúng giờ.

..... Kỳ thực cũng chỉ có ba tin thôi.

Thành Độ trượt màn hình, mở lại những tin nhắn cũ, nội dung đại khái đều như nhau, chung quy là: “Rảnh không?”, “Không rảnh à?”, có lúc là anh hẹn Tuân Lạc Bạch, cũng có lúc là Tuân Lạc Bạch hỏi anh có muốn làm không, số lần chia đều 50: 50, nhưng miễn cưỡng đếm thì số lần anh hẹn Tuân Lạc Bạch nhiều hơn.

Nói theo kiểu hạ lưu bây giờ chính là điên cuồng quẩn lấy bẹ bẹ bẹ.

Cái đám công tử chơi cùng anh, chẳng tên nào biết anh đã lặn giường với Tuân Lạc Bạch cả, lại còn “ham mê truy lạc” mặc người kia lật qua lật lại.

Việc này anh cũng không có mặt mũi phơi ra cho người khác biết, cảnh cáo Tuân Lạc Bạch không được nói. Khi đó Tuân Lạc Bạch đang đâm anh, đâm tới mức mấy lời xin xỏ cùng “Nói lý” đều biến thành vụn.

Sau đó anh lắc lắc thất lực ê ẩm nát nhừ của mình, đặt móng ngồi lên bụng Tuân Lạc Bạch, rõ ràng hai bên mép đùi non còn đang rỉ ra đồ vật của đối phương, thế mà anh còn bày ra vẻ mặt vênh váo tự đắc, lườm Tuân Lạc Bạch: “Có nghe thấy không, cấm kể với ai về chuyện của chúng ta!”

Tuân Lạc Bạch tay kẹp điều thuốc: “Tự quẩn chính mình là được.”

Anh sững sốt một giây, đoạt lấy điều thuốc rồi gào vào mặt Tuân Lạc Bạch: “Ý cậu là miệng tôi không kín hả?”

“Nói chuyện với người không tự biết mình tôi thật quá khổ.”

“Đệt, cậu nói ai không tự biết mình?”

“Còn ai nữa?”

Thành Độ cúi người muốn bóp chết Tuân Lạc Bạch, nhưng động tác quá lớn làm tàn thuốc đâm trúng xương quai xanh của đối phương. Tuân Lạc Bạch “Ui” một tiếng, đẩy anh ra. Anh có chút áy náy, vừa làm xong nên đầu óc vẫn chưa thông thoáng lắm, giúp Tuân Lạc Bạch châm một điều mới, bản thân thì trượt xuống

ngậm lấy vật đáng xấu hổ kia của hắn liếm liếm, không quên bổ sung một câu: “Để tôi cho cậu thấy miệng tôi có kín không nhé.”

Tuân Lạc Bạch cười bảo anh ngu ngốc, sau đó bắn vào miệng anh. Anh không kịp phản ứng nên nuốt xuống hết, tức đến đỏ cả mặt. Còn Tuân Lạc Bạch chỉ dựa vào gối cười cười....

Đã là chuyện của ba năm trước rồi.

Anh cùng Tuân Lạc Bạch làm bạn tình ba năm, trong suốt ba năm đó anh mặc hắn đẩy đẩy, tình hình là càng đẩy càng nhịp nhàng, bị Tuân Lạc Bạch đâm tới sướng khoái, so với quá khứ anh đâm người khác còn tuyệt vời hơn, có điều sướng thì sướng nhưng trong lòng vẫn thấy lẩn tẩn. Cảm giác lộn xộn gần đây lại càng rõ ràng khiến anh nhìn Tuân Lạc Bạch cũng không vừa mắt.

Không biết lúc mình bị Tuân Lạc Bạch đâm tới mất hồn có phóng dăng hơn mấy cậu ấm kia không.

Thật buồn nôn.

Ăn chơi được nửa đường thì Thành Độ chuồn mất. Vốn không thèm “Đúng giờ” hẹn với Tuân Lạc Bạch nhưng cơ thể vẫn thành thật hành động.

Tuân Lạc Bạch có một căn hộ bỏ trống, điện nước đồ dùng đầy đủ, còn có người lau dọn định kỳ. Những lần hẹn của hai người đều ở đó, suốt ba năm vẫn không hề đổi. Thành Độ bị cảm nên không uống rượu, dùng xe dưới tiểu khu rồi cùng một cặp vợ chồng bước vào thang máy, động tác tự nhiên hệt như đang về nhà mình.

Tuân Lạc Bạch đang tắm, Thành Độ vứt chìa khóa lên tủ giày, lưỡi đến mức giày cũng không thèm cởi, nghênh ngang bước thẳng vào nhà, tiến đến ghế sofa thả phịch người xuống nằm bất động.

Có lẽ vì đang cảm nên thân thể hơi mệt mỏi, anh chỉ nhắm mắt một lát liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Mãi đến khi cúc hoa bị lạnh anh mới giật bắn người tỉnh dậy.

Vai bị Tuân Lạc Bạch ôm lấy, trong không khí là mùi sữa tắm quen thuộc, Thành Độ đơ người một giây rồi chửi ầm lên: “Mẹ nó, thế nào đã thọc vào rồi? Ông đây còn chưa tắm!”

Tuân Lạc Bạch rút ngón tay dính đầy dầu bôi trơn ra, trên người hắn chỉ quấn một cái khăn tắm ngang eo, nâng mắt nhìn anh rồi hất cằm về phía phòng tắm: “Vậy đi tắm đi.”

Thành Độ kéo lại quần đã bị tụt một nửa, nhưng đi lại tới lui cứ thấy vướng víu nên quyết định lột sạch đồ ngay phòng khách, mông trần lộ bị chạy vào phòng tắm.

Tuân Lạc Bạch nhặt quần áo của anh lên, “Lát nữa cứ để như vậy đi ra.”

Thành Độ: “.....” Tôi là người không nết na vậy sao?

Một lát sau, Thành Độ không chút nết na trần truồng bước ra, nước trên người cũng chẳng thèm lau khô, cứ băng băng đi thẳng đến cửa sổ sát đất. Dáng người anh rất đẹp, cao hần 1m83, vai rộng thắt lưng thon nhỏ cùng đôi chân dài miên man, do mấy năm trước đi bộ đội luyện thành, sau này khi xuất ngũ mấy khối cơ bụng cũng không hề mất đi. Những lúc ấy ấy Tuân Lạc Bạch rất thích nhéo eo anh, nhéo đến mức anh vừa nhột vừa sướng, nhỏ giọng rên rỉ.

Anh lau chân lên thảm trải sàn, nhướng mắt nhìn Tuân Lạc Bạch: “Tôi muốn làm ở chỗ này, lại đây.”

Tuân Lạc Bạch nhìn lướt qua cửa kính rồi cầm lấy dầu bôi trơn trên bàn đi tới: “Tùy cậu.”

Có dấu hiệu cho chương sau:v các thím cứ bình tĩnh để tôi ăn thịt trước nhé hắc hắc.

2. Chương 2

Thành Độ chống tay lên cửa sổ, mông nhổng lên cao, cơ bắp quanh eo căng cứng, đầu ngửa ra sau, môi hơi mở ra rên rỉ một tiếng.

Tuân Lạc Bạch thuần thực khuấy ngón tay, tay còn lại không nặng không nhẹ vỗ “bốp” một cái vào cánh mông anh, vừa vịn in lại dấu tay hồng nhạt: “Mới bắt đầu đã phóng đẳng như vậy?”

“Nói nhảm gì đó?” Thành Độ phía sau kẹp chặt ra lệnh, “Tiến vào!”

“Muốn chậm rãi làm cũng là cậu mà đòi tiến vào cũng là cậu.” Tuân Lạc Bạch xoay cầm anh, “Thành ca, sao lại khó hầu hạ đến thế?”

“Khó hầu hạ thì mẹ nó cậu cũng phải hầu hạ cho tốt!” Hai má Thành Độ đỏ ửng, lớn tiếng quát: “Tôi cho cậu đâm, cho thằng em của cậu đâm, cậu phải nuông chiều.... A!”

Câu “Nuông chiều tôi” còn chưa nói hết thì nơi sâu kín kia đã bị Tuân Lạc Bạch hung hăng thọc một cái. Thành Độ sáng khoái mềm nhũn cả người, “A” cảm giác nhịp nhàng lúc mạnh lúc nhẹ khiến anh nhất thời dang rộng hai đùi, hơi ngửa người về sau thuận thế dựa vào lồng ngực rắn chắc, vừa chống đỡ trận mưa khoái cảm vừa mở miệng mắng: “Mẹ nó, muốn đùa chết tôi à?”

“Không lẽ hôm nay cậu mới phát hiện tôi muốn đùa chết cậu?” Tuân Lạc Bạch cười cười, rút ngón tay đã dính đầy dầu bôi trơn cùng dịch ruột non ra, vuốt vuốt hai cái lên tính khí cương cứng của mình rồi đỡ lấy eo Thành Độ, thuần thực đâm vào.

Thành Độ hít vào một hơi, mười ngón tay bám chặt lấy cửa kính, cong người đón nhận cảm giác tràn đầy trong thân thể. Vừa nãy Tuân Lạc Bạch nói câu “phóng đẳng” kia đã khiến anh kích thích không ít, trong đầu chợt lóe lên cặp mông cong cong lẳng lơ của mấy cậu ấm.

Xùy!

Anh cuộn chặt tay đầm mạnh vào mặt kính, theo bản năng cắn chặt răng lại, niệm thần chú quyết sống chết không rên, Tuân Lạc Bạch một tay nhéo đầu vú anh, tay còn lại không chút lưu tình tuốt động vật đáng xấu hổ kia. Dưới hậu huyệt sưng nóng truyền đến những tiếng “bach bach bach” khiến anh vểnh mông lên cao, dương vật chen giữa huyệt thịt đỏ tươi hung hăng thục vào nơi mềm mại căng mịn nhất, chạm tới điểm nhạy cảm còn cố ý tăng thêm lực đẩy, khiến quyết tâm “muốn e then” của anh vỡ vụn thành những âm thanh rên rỉ phóng đẳng.

“Con mẹ cậu...” Anh bị đâm đến mất hồn, cặp mông vô thức phối hợp di chuyển trước sau, miệng vẫn mắng chửi nhưng âm thanh đứt quãng nghe như lời ve vãn, Thành Độ nghiêng người, nâng cánh tay đầy mồ hôi ôm lấy cổ Tuân Lạc Bạch, tư thế không được tự nhiên đòi hỏi. Tuân Lạc Bạch nuông chiều ngậm lấy môi anh, mạnh mẽ luồn lưỡi mình vào miệng anh, động tác dễ dàng như thể việc này hẳn luôn giành thế chủ động. Cùng lúc tốc độ đóng cọc phía dưới vẫn không hề chậm lại.

Thành Độ bị đâm đến hai chân mềm nhũn, hô hấp lại bị Tuân Lạc Bạch xâm chiếm, tiếng rên cứ bị chặn ngay cuống họng muốn kêu cũng không được, sướng đến độ đứng không vững.

Tuân Lạc Bạch buông tha hạ thể anh, hai tay chuyển sang bấu chặt cánh mông anh, động tác ra ra vào vào ngày càng kịch liệt khiến anh cao giọng rên rỉ, bắn đầy tinh dịch ra phía trước.

Tuân Lạc Bạch hí mắt cười, tinh tế nghiền ép điểm mẫn cảm của anh, đầu ngón tay dính tinh dịch quệt một đường qua cánh môi đối phương, miệng ngậm lấy vành tai anh nói: “Thành ca, lại phóng đẳng một lần nữa cho tôi xem nào.”

Thành Độ vừa then vừa giận, vành mắt đỏ ửng, chữ “Hứ” còn chưa kịp phát ra liền bị Tuân Lạc Bạch đâm thành chữ “A” nũng nịu.

Đầu vú anh bị Tuân Lạc Bạch chơi đến sưng đỏ, móng tay hằn không ngừng nhéo nhéo cầu cầu ngực anh. Ngửa cổ ra sau để đầu nằm lên vai Tuân Lạc Bạch, chốc chốc miệng lại mắng chửi “Ông đâm chết cậu”, chốc chốc lại kêu loạn “ư ư a a”.

Tuân Lạc Bạch càng đâm càng hăng, động tác thúc đẩy phải đến hơn trăm lần, khiến anh kêu đến đau cổ họng, hạ thể anh đã bắn qua một lần lại nhanh chóng ngừng đầu, hấn liếm quanh vành tai anh trên đùa nói: “Thành ca, đừng ư a nữa.”

Đầu óc anh đã sớm hỗn loạn, ánh mắt mơ màng chìm đắm trong khoái cảm, tự thấy hình ảnh bản thân vừa phóng đảng vừa thấp hèn qua cửa kính. Tuân Lạc Bạch gọi anh, anh chỉ ngậm nga trả lời, hấn lại nói: “Lần sau đổi thành “Hừ Ha” đi. Tôi đâm cậu một cái cậu “Hừ” một tiếng, tôi xoa nắn thằng em cậu, cậu liền “Ha”, Thành ca, chỉ một mình cậu đã có thể làm ông hằm ông hừ [*].”

[*] ông Hanh ông Cáp: hai thần giữ cửa Miếu của đạo Phật, một người thì phun khí trắng từ mũi, một người phun khí vàng từ mồm.

Thành Độ chỉ lo sáng khoái, miệng còn thật thà “Hừ” một tiếng, chữ “Ha” vừa muốn ra khỏi miệng mới phát hiện mình đang bị đùa giỡn, tức đến nổi phổi, vành tai cũng đỏ như tích máu. Tuân Lạc Bạch cười ha ha, cắn một ngụm lên bả vai đầy mồ hôi của anh, bên dưới tiếp tục đóng cọc khiến anh muốn rên cũng không rên nổi.

Thời điểm Tuân Lạc Bạch xuất tinh bên trong anh, Thành Độ lại thấy bản thân bắn ra tinh dịch, tự mắc cỡ sụt tát mình một cái.

Sau đó Tuân Lạc Bạch lật anh lại, làm một hiệp nữa, tiếp sau lại đặt anh lên thảm trải gần cửa sổ làm thêm một hiệp, cười cười nói: “Là cậu muốn tôi làm cậu ngay chỗ này.”

Lúc bị đâm đến mất khống chế, Thành Độ đỏ mặt xin tha, móng tay bấm chặt lên lưng Tuân Lạc Bạch in lại mấy vết cào hồng hồng, ngay cả khi anh kêu “Ba ới ~” Tuân Lạc Bạch cũng không buông tha.

Thời điểm tỉnh lại anh đang ngồi trong bồn tắm, Tuân Lạc Bạch đã rửa sạch đồ vật của hắn bên trong giúp anh, hấn đưa tay vỗ vỗ mặt anh, “Có ghi tội không đây? Không biết đây là lần thứ mấy tôi làm cậu hôn mê rồi nhỉ?”

Thành Độ lườm Tuân Lạc Bạch vài giây, đột nhiên ngậm đầu xuống nước, ừng ục ừng ục thổi bọt bong bóng.

Bà mẹ nó thật quá mất mặt, bị đàn ông đâm còn là bị đâm đến như con vịt kêu phóng đảng, bị hấn đâm đến bắn nước tiểu, bị đâm đến hôn mê.... Thành thiếu gia anh đời này sao lại có thể mất mặt đến vậy!

Khí phách tích lũy gần ba mươi năm đều giao hết cho Tuân Lạc Bạch, ngay cả cặp mông cũng không giữ lại.

Càng nghĩ càng phiền muộn, Thành Độ tiếp tục thổi bong bóng không muốn ngẩng mặt lên.

“Ào” một tiếng, Tuân Lạc Bạch bước vào bồn tắm vớt anh lên, giọng nói so với khi nãy ôn nhu hơn vài phần, “Ông hằm ông hừ thẹn thùng sao?”

“Mẹ nó cậu mới là ông hằm ông hừ nhé!” Thành Độ nhấc chân đạp đạp hấn, ngay lập tức cổ chân đã bị Tuân Lạc Bạch tóm được. Anh sợ nhất là cù lét, Tuân Lạc Bạch cào cào ngón tay vào lòng bàn chân anh khiến anh vừa buồn cười vừa muốn né tránh.

Sợ đến hoa cả mắt.

Tuân Lạc Bạch bắt nạt đủ rồi, thả tay buông tha người, hấn đưa tay sờ lên cơ bụng vẫn đang co giật vì cười của anh, cười cười nói: “Cảm giác thế nào?”

“Dương vật của cậu là được đặt làm nhỉ?” Anh dựa lên thành bồn tắm, nhin không được bắt đầu xấu miệng.

Tuân Lạc Bạch: “.....”

“Hay là cậu dùng loại kẹo tăng kích thích kia? Chỉ mới kích một chút thì hết như bật công tắc bắt đầu cọc cọc cọc cọc chuyển động không ngừng?”

Tuân Lạc Bạch cúi đầu cười cười, giọng nói khàn khàn gợi lên mấy phần gợi cảm, giữ lấy cảm của anh nói: “Thành ca đang khen tôi sao?”

“Khen?” Thành Độ nhướn mày, “Không phải loại người tư bản mấy cậu luôn tự nhận là thông minh sao? Cậu thông minh đến số âm luôn rồi? Tôi nói cậu là dương vật giả, vậy mà mẹ nó cậu còn tưởng là đang khen.”

Vừa dứt lời, Thành Độ chưa kịp đắc ý, vẻ mặt liền thay đổi.

Tuân Lạc Bạch nắm lấy thẳng em giữa háng anh, khẽ sát môi cười cười, “Ai là dương vật giả?”

“.....”

“Nói đi, nói xem ai là dương vật giả?”

Tối nay Thành Độ bị bắt nạt đến thảm, không thể khởi nghĩa lấy một lần, nhất thời liên tưởng cặp mông mình thành mông vịt, oan ức kêu lên, “Cậu là đồ dương vật giả, rồi làm sao?”

Tuân Lạc Bạch đùa giỡn hạ thể anh, điêu luyện vuốt ve nhìn anh. Anh bị hấn nhìn có chút sợ, cục hoa căng thẳng co rúm lại, vừa muốn bị Tuân Lạc Bạch đâm lần nữa nhưng lại sợ đau, càng nghĩ càng buồn bực, não bắt đầu đập mạch đưa đến một quyết định, hất tay Tuân Lạc Bạch ra lạnh lùng nói: “Ông đây mặc kệ, chia tay!”

—

() Xôi thịt phục vụ đêm khuya đâyyyyy, ổn không mọi người???

À về cách công kê thụ là “Thành ca”, thì truyện này công thụ bằng tuổi, nhưng do thụ từng đi lính với hồi còn đi học thụ thuộc hàng côn đồ, rồi khi hai bạn trẻ học chung thả thính nhau xưng hô mỹ nhân rồi ca ca này kia nên giờ công quen miệng gọi vậy luôn. Coi như tình thú trên giường hắc hắc.

3. Chương 3

“Chia tay?” Tuân Lạc Bạch híp mắt đánh giá Thành Độ, “Chuyện này..... ”

Thấy Tuân Lạc Bạch lộ ra vẻ mặt khổ sở, Thành Độ chợt muốn xấu miệng, chống thành bồn tắm đứng lên vênh vênh mặt tự đắc, “Đúng, chính là chia tay, ông đây mới không thêm hiểm lạ cái cẩu dương vật của cậu, con mẹ cậu thích đâm ai thì cứ đâm người đó đi!”

Tuân Lạc Bạch hơi ngẩng đầu lên, mắt nheo lại nghi hoặc hỏi, “Thành ca, lúc trước chúng ta đã nói rõ đây là quan hệ gì nhỉ?”

Thành Độ không hề nghĩ ngợi: “Là bạn tình!”

Tuân Lạc Bạch yếu ớt cười: “Đúng rồi, là bạn tình. Bạn tình thì không nói đến tình cảm, sao lại nói là chia tay?”

Thành Độ sững người, vài giây sau mới ý thức được miệng mình lại nhanh hơn não, vừa quê vừa buồn bực, ngó Tuân Lạc Bạch một cái khiến lòng càng thêm phẫn nộ, vội vàng tìm đường chạy thoát: “Xin lỗi Tuân thiếu gia, ý của tôi chính là chúng ta không làm bạn tình nữa, về sau đường ai nấy đi, cậu chơi ai thì chơi, tôi không phiền cậu nữa, cậu cũng đừng phiền đến tôi, đã hiểu?”

Tuân Lạc Bạch đi theo, đầy hứng thú nhìn anh, bước nhanh thêm hai bước dồn đối phương vào góc tường.

“Muốn gì muốn gì?” Xương cốt Thành Độ bây giờ đều mềm nhũn, cảnh giác nhìn chằm chằm Tuân Lạc Bạch, “Tôi nhắc nhở cậu, đừng hòng táy máy tay chân với tôi, ông đây từng là bộ đội dã chiến, muốn trừng trị loại thiếu gia văn phòng như cậu dễ như ăn bánh! Chúng ta vui vẻ đến thì cũng vui vẻ đi, mẹ nó cậu đừng chọc điên tôi!”

Tuy rằng Tuân Lạc Bạch không đi lính nhưng hấn quanh năm kiên trì tập thể hình, tố chất thân thể cũng không thua kém Thành Độ, cộng thêm việc hấn cao hơn Thành Độ 4 centimet, trước đây không lâu đã “thu

thập” Thành Độ một lần nên khí thế lúc này tự nhiên sẽ chiếm thượng phong, hai tay khóa chặt Thành Độ vào góc tường, cảm giác mười phần ngọt ngào.

Hầu kết Thành Độ lần tấn lên xuống, cái lưng cùng cặp mông dính sát vào tường gạch lạnh băng, tim khẩn trương đập rộn ràng nhưng khuôn mặt vẫn cây mạnh làm ra vẻ bình tĩnh, “Cậu bỏ tay ra, muốn gì? Kabe-don [*] sao? Đệt mẹ, cái động tác này lỗi thời lắm rồi nhé. Biết điều thì nhanh chóng tránh ra đi, Thành gia lát nữa còn có việc không rảnh ở đây xoắn với cậu đâu.”

[*] Thuật ngữ kabe-don xuất phát từ những bộ truyện tranh hay phim nhật, Kabe-don là kết hợp giữa từ ‘kabe’ – bức tường và ‘don’ – tiếng khi bạn đấm tay chống vào bức tường. Nôm na là hành động dồn người yêu vào cánh cửa hay chân tường thần thánh mỗi khi chúng mình xem phim ngôn tình đó các bạn. Đam mỹ cũng có nữa hí hí, mấy hồi xem Thượng Ẩn cũng có cảnh dồn ép như thế *quấn quéo*

“Đã sắp sáng rồi, còn có việc ư?” Tuân Lạc Bạch nhếch mép cười, đáng vẻ ung dung đùa giỡn, “Nếu như tôi không tránh ra thì sao nhỉ? Thành gia sẽ làm gì?”

Tuân Lạc Bạch càng nói càng tiến sát lại, nhẹ nhàng phà khí lên mặt Thành Độ.

Thành Độ sợ nhất là hấn dùng loại âm thanh này nói chuyện, chân đã mềm nay càng nhũn hơn nhưng ánh mắt vẫn kiên định nhìn thẳng, cau mày nói: “Tuân Lạc Bạch, cậu thật vô vị.”

“Vậy thế nào mới không vô vị?”

“Có nhu cầu thì hẹn làm, không muốn làm nữa thì giải tán. Vui vẻ đến thì vui vẻ đi. Cậu đừng quẩn lấy tôi đùa giỡn tình cảm, làm như ông đây thiếu nợ cậu vậy.”

“Ồ” Tuân Lạc Bạch tiến lại gần hơn, nâng cằm Thành Độ nói: “Không phải vừa nãy cậu đã nói tôi thích đấm ai thì cứ đấm người đó mà nhỉ?”

“Đúng vậy!” Thành Độ giận đến cuống cuống, muốn vả vào mặt Tuân Lạc Bạch mấy cái nhưng lại sợ hấn nổi điên — lúc này mà xoắn nhau, bộ đội đã chiến như anh sợ sẽ thua mất.

Thật là mất mặt.

Tuân Lạc Bạch cười như một quý ông, nhưng lời nói ra khiến Thành Độ phun máu ba lần — “Con mẹ nó tôi chỉ thích đấm cậu.”

“Cậu!” Sóng lưng Thành Độ hơi tê, Tuân Lạc Bạch áp sát quá gần, giọng nói trầm thấp hết như đạn bi bắn bùm bùm vào tai anh, tạo ra dòng điện mãnh liệt chạy ngược xuôi trong cơ thể anh, cứ như vậy mấy giây anh bắt đầu cảm thấy bụng dưới nóng rực, thẳng em giữa hai chân sắp nổi loạn.

Tuân Lạc Bạch, người này cứ như xuân dược khiến anh không quan tâm mọi thứ chỉ muốn động dục.

— đây chính là nguyên nhân khiến gần đây anh luôn buồn bực.

Chỉ là bạn tình thì nên làm tốt việc đó thôi, những giao ước lúc trước cũng nên tuân thủ, làm bạn tình không nói chuyện yêu đương, duy trì mối quan hệ và không tìm người khác, ngoài việc đó thì muốn làm gì cũng được, không liên quan đến nhau.

Từ lần đầu lần giường, Tuân Lạc Bạch đã khiến anh sướng vô cùng, nhưng lúc đó anh sẽ không chỉ vì Tuân Lạc Bạch nói vài lời tình thú mà liền phóng dăng, thẳng em cũng sẽ không nhanh chóng ngừng đầu, vậy mà hiện tại chỉ cần nghe một câu “Chỉ thích đấm cậu”, thẳng nhóc phía dưới liền phát cơ....

Bà mẹ nó hết sức buồn nôn.

Anh không muốn thừa nhận, thậm chí nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, anh đối với Tuân Lạc Bạch đã....

Tuân Lạc Bạch huyết sáo, cân nhắc nhìn thẳng em tràn đầy sức sống của anh, nói: “Thẳng em cậu là đồ chơi điều khiển bằng giọng nói à?”

Thành Độ vừa xấu hổ vừa sợ, biết rõ Tuân Lạc Bạch đang trả thù câu “Dương vật giả” của mình, tức giận trừng mắt nhìn thẳng, đang muốn rửa xả thì Tuân Lạc Bạch lại thuần thực tuốt động, câu “Đệt mẹ cậu” đang muốn phun ra nhưng âm tới miệng lại biến thành một tiếng “A~” ngọt ngào.

Tuân Lạc Bạch nhếch cao lông mày, giống như đang xem trò vui. Thành Độ vừa sướng vừa uất ức, càng nghĩ càng khó chịu, thân thể phản ứng thành thật khiến anh vô cùng lúng túng, muốn bảo Tuân Lạc Bạch cút nhưng không dám mở miệng —— Tuân Lạc Bạch đang nắm anh em tốt của anh khiến anh sướng muốn chết, nếu như mở miệng mắng hấn, kết cục nhất định sẽ rên rỉ đến thảm giống như vừa nãy.

Nói không chừng còn rên rỉ phóng đăng hơn....

Dường như ba năm nay anh không cần tự mình vuốt ve, bản thân chỉ cần vùi vào lồng ngực Tuân Lạc Bạch để mặc hấn đùa giỡn người anh em mẫn cảm của mình, cảm giác mười phần quen thuộc, đơn giản vuốt ve vài cái liền chảy nước.

Mắc cỡ chết đi được!

Anh dựa sát vào tường không dám động, nín thở chịu đựng cảm giác sáng khoái đang ào đến, cơ bụng bắt đầu co giật, hai bên đùi cũng run theo nhưng vẫn bày ra dáng vẻ lãnh cảm, hờ hững trờ tuôn Lạc Bạch.

Tuân Lạc Bạch cười cười tiến sát lại, nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi đang cắn chặt đến chảy máu của anh, sau đó hấn giữ chặt eo anh trượt một đường đi xuống, ngậm lấy vật đáng thương kia.

Thành Độ: “Ưm....”

Rốt cục cũng rên lên, Thành Độ trong lòng tự chém bản thân một vạn lần, ra sức mắng chửi chính mình không tiên đồ, vừa lảng lơ lại vừa đề tiện. Thân thể mình mà không tự chủ được lại giao hết cho Tuân Lạc Bạch, mười ngón tay không nghe lời luồn vào tóc hấn run rẩy đề ấn.

Nếu bình tĩnh suy xét thì Tuân Lạc Bạch tuyệt đối là bạn tình chất lượng, các trò tình thú tiền hí rất phong phú, lúc nào cũng giữ thế chủ động, Thành Độ chỉ cần hưởng thụ rồi kêu ba gọi mẹ là được, sau khi xong việc cũng chu đáo giải quyết sạch sẽ, nhưng hấn chưa từng dùng miệng ngậm lấy vật kia của anh như bây giờ.

Ba năm qua, số lần Thành Độ khẩu giao cho Tuân Lạc Bạch có thể đếm trên đầu ngón tay —— ước chừng là bởi vì anh rất tệ, có vài lần khiến Tuân Lạc Bạch cau mày, về sau Tuân Lạc Bạch cũng không cho anh làm những chuyện như vậy nữa.

Ngược lại, đã rất nhiều lần Tuân Lạc Bạch làm anh đến khóc lóc xin tha, yêu thích cắn cắn đến khi anh rên rỉ phóng đăng mới thôi. Anh muốn khắc chế bản thân nhưng làm sao có thể nhịn nổi, Tuân Lạc Bạch liếm anh rất thư thái, thẳng em rồi bi nhỏ, ngay cả háng cùng phía trước lỗ nhỏ..... cũng được Tuân Lạc Bạch yêu chiều dùng đầu lưỡi đâm đâm, đâm sướng lại dùng sức mút mút.

Hết như bây giờ.

Cả người anh đều đã tê rần, sâu trong hậu huyết mẫn cảm đã ngứa đến lợi hại, ngay cả xương cốt cũng giống như bị mấy chục con kiến lửa gặm cắn, hấn không thể ngay lập tức để Tuân Lạc Bạch tiến vào, ức hiếp chỗ ngứa của mình.

Cảm giác chỗ ngứa bị chà đạp sẽ vô cùng sướng.

Tuân Lạc Bạch mút một lát, đưa tay nhắc một chân Thành Độ để lên vai mình. Thành Độ ngày càng khó đứng vững, đành bầu chặt vai Tuân Lạc Bạch, ngón chân co giật, mềm mại rên một tiếng rồi tiết ra, phần hông vẫn đẩy đẩy về trước muốn được đối phương ngậm sâu hơn. Tuân Lạc Bạch nuông chiều làm theo yêu cầu của anh, mạnh mẽ mút lấy, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chắc lưỡi.

Anh càng lúc càng rên phóng đăng, thời điểm bắn ra Tuân Lạc Bạch không hề né tránh, chùi khước môi rồi đứng lên giữ chặt gáy anh, đem đồ vật trong miệng đẩy hết vào miệng anh.

Anh bị dẫn dắt nuốt xuống, mấy giây sau mới đỏ mặt mắng: “Đệt!”

Tuân Lạc Bạch cười hỏi: “Đồ vật của mình ăn ngon chứ?”

Thành Độ tức đến nổ phổi: “Cút!”

Tuân Lạc Bạch không cút, đề vai anh khiến anh ngồi xổm xuống, nâng tính khí đã nửa cương của mình lên vỗ vỗ mặt anh, “Vừa nãy chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

Thành Độ nuốt một ngụm nước bọt, không trả lời.

“Ừm, tôi nghĩ...” Tuân Lạc Bạch đỡ hạ thân của mình đặt lên môi anh đùa giỡn lướt qua lướt lại, “Cậu nói tôi thích đâm ai thì đâm người đó. Thành Độ, tôi chỉ thích đâm cậu, con mẹ nó cậu đừng hòng chạy thoát.”

—

Bình luận cuối chương: Tình thú không có điểm dừng ~ Tuân mỹ nhân đã thu thập Thành ca bằng cách này đây () Xưa có câu “Họa từ miệng mà ra” đâu có sai nhĩ:v Xấu miệng chi rồi còn ra vẻ không chịu, không muốn. Cơ mà phương thức Tuân mỹ nhân thu thập cũng làm tui mệt mỏi quá =))) Mấy lần phun vào màng hình máy tính từ biến thái rồi QvQ

4. Chương 4

Thành Độ lười ỉm ỉ với Tuân Lạc Bạch, một phần vì anh đang cảm nên trong người không thoải mái, lúc ăn ái đã kêu gào kịch liệt, bây giờ chỉ ngâm nước một lát đầu óc đã mờ mịt hẳn, cả người mềm nhũn dựa vào Tuân Lạc Bạch, nửa sống nửa chết nói: “Hôm nay Thành gia không đi, cậu ngoan ngoãn hầu hạ tôi cho tốt.”

Tuân Lạc Bạch ôm anh ra khỏi bồn tắm, lấy khăn quần kỹ rồi mới đem người đặt lên giường, hẳn lấy thêm một cái khăn lau khô người cho anh, ngay cả ngón chân cũng được lau đến bóng loáng. Anh nhắm chặt hai mắt giả chết, nhẫn nhịn để bản thân không tấn công khoe mẽ mềm mại của Tuân Lạc Bạch.

Đắp kín mền cho anh rồi chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, sau khi sắp xếp ổn thỏa Tuân Lạc Bạch mới nhẹ nhàng đóng cửa lại. Không biết hẳn ra ngoài làm gì, anh mở mắt hử một tiếng, không lâu sau nghe thấy tiếng cửa chính mở ra rồi nhanh chóng đóng lại, trong nháy mắt sắc mặt anh hết sức khó coi.

Mẹ nó, cứ như vậy mà bỏ đi?

Thành Độ vén chăn lên, ngồi bên mép giường. Trong phòng này có quần lót cùng áo ngủ nhưng Tuân Lạc Bạch không mặc giúp anh, có lẽ hẳn ngại phiền phức. Anh mới không thèm nhờ hẳn mặc giùm, xoay người lục tủ đầu giường tìm điều thuốc, tìm mãi chẳng thấy khiến lòng càng phiền hơn, hắt hơi một cái bỗng dưng anh thấy thật mất mát.

Thực ra từ lúc nghe thấy âm thanh Tuân Lạc Bạch rời đi, anh đã cảm thấy lạc lõng.

Căn phòng này là nơi chuyên dụng để bọn họ giải quyết nhu cầu, từ trước đến nay không ai ở lại, rất nhiều lúc làm xong là liền đi ngay, tình trạng như bây giờ rất hiếm khi xảy ra.

Nếu không phải vì đầu rất đau, mũi cũng hít thở không thông, cãi nhau làm tâm trạng buồn bực khiến anh chỉ muốn lập tức ngủ, không chừng anh cũng sẽ xách quần rời đi.

Nằm lên giường một lần nữa, Thành Độ vất tay lên trán suy nghĩ, nhịn không được khẽ thở dài, cứ như vậy qua vài phút vẫn không thể ngủ được, anh vươn mình ngồi dậy, muốn ra phòng khách lục quần áo lại đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

“.....” Họ Tuân quay lại sao?

Thành Độ ngậy người vài giây, nhanh chân leo lên giường trùm kín mền, anh nín thở tập trung nghe ngóng động tĩnh ngoài phòng khách.

Tuân Lạc Bạch không lập tức vào phòng ngủ. Căn nhà này không lớn, có hai phòng ngủ cùng một phòng khách và một phòng khác không có giường, ngày trước bọn họ cũng chỉ tình cờ ngủ cùng nhau trên một giường. Thành Độ theo bản năng mấp máy môi, đoán chừng một lát nữa Tuân Lạc Bạch sẽ vào phòng.

Nghĩ như thế khiến trái tim vừa rơi xuống đáy vực lập tức được kéo lên, lơ lửng giữa trời không rõ là đang cao hứng hay không cao hứng.

Qua hơn 10 phút Tuấn Lạc Bạch cũng đẩy cửa tiến vào. Dưới ánh đèn giường ấm áp Thành Độ vẫn đang vờ ngủ, mí mắt run run, đuôi chân mày không tự chủ nhếch nhếch lên. Tuấn Lạc Bạch đặt ly nước ấm lên tủ đầu giường rồi bẻ lấy hai viên thuốc đặt trong tay, nhìn Thành Độ một lát là biết ngay anh đang vờ ngủ, chắc này giờ đã nhắm nhin rất lâu.

Thành Độ khó chịu muốn chết, cứ nằm thẳng người không dám cử động, ngay cả nuốt nước bọt cũng không dám, nhãn cầu cũng chịu đựng không chuyển động, anh đoán không ra Tuấn Lạc Bạch đang làm gì nên càng khó chịu muốn động dậy, có điều anh không biết biểu cảm khuôn mặt của mình lúc này rất đặc sắc.

Nụ cười trên mặt Tuấn Lạc Bạch càng lúc càng rõ, chăm chú nhìn anh vài phút rồi mới quyết định buông tha anh một lần, dùng ngón trỏ xoa xoa lên vùng giữa chân mày anh, “Dậy uống thuốc.”

Anh như được tha tội lập tức mở mắt ra, vài giây sau lại cảm thấy mình nên bày ra bộ dạng bị đánh thức, làm bộ dụi dụi mắt, khàn giọng nói: “Sao đó?”

“Dậy uống thuốc.” Tuấn Lạc Bạch lột thêm cái gối phía sau rồi đỡ anh ngồi dậy, đưa thuốc lại gần miệng anh: “Nào mở miệng.”

Anh cau mày giả vờ giận dữ nhưng đôi môi lại rất nghe lời mở ra, để mặc Tuấn Lạc Bạch tùy ý mớm thuốc cho mình.

Uống thuốc xong, Tuấn Lạc Bạch sờ trán anh, “Không phát sốt. Ngoan ngoan uống hết ly nước rồi ngủ tiếp.”

Anh cầm ly nước uống một hơi, nhìn Tuấn Lạc Bạch đang cởi áo khoác, tò mò hỏi: “Hôm nay cậu ở lại à?”

“Ừm.” Tuấn Lạc Bạch không giống anh, hẳn không có thói quen trần truồng khi ngủ, nhanh chóng thay một thân đồ ngủ gọn gàng che đi thân thể khiến người khác thèm thuồng.

Anh nhếch nhếch miệng, “Ồ.”

Sau khi tắt đèn hai người vẫn không nói chuyện, mỗi người tự giác chiếm đóng nửa bên giường, tuy cùng đắp một cái mền nhưng cơ thể không hề chạm tới nhau.

Tựa như ân ái kịch liệt khi này không hề tồn tại, cùng với sự kiện cãi nhau lúc đó chưa từng xảy ra.

Thành Độ nhìn chằm chằm trần nhà, lia mắt liếc trộm Tuấn Lạc Bạch mấy lần nhưng không may trong phòng tối thui cái gì cũng nhìn không rõ.

Tuấn Lạc Bạch bỏ đi rồi quay lại, lúc trở về còn mua thuốc cảm cho anh, có trời mới biết lúc đó anh vui vẻ cỡ nào, mà cái loại vui vẻ này vừa làm anh buồn bực lại vừa khiến anh mong đợi nhiều hơn. Ví như Tuấn Lạc Bạch không quay lại, anh sẽ không nghĩ nhiều coi đó là 419, nhưng hiện tại Tuấn Lạc Bạch đang nằm sát bên, anh thật sự muốn biết cảm giác khi ôm Tuấn Lạc Bạch ngủ là thế nào?

Trước nay anh chưa từng ôm chầm lấy Tuấn Lạc Bạch mà hẳn dường như cũng không hề ôm anh. Tư thế kia quá thân mật không phù hợp với mối quan hệ này.

Thành Độ thở dài một hơi, buồn phiền muốn hút thuốc, thật may thuốc cảm đã có tác dụng khiến đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khi anh tỉnh lại trời đã sáng choang, rèm cửa khá dày nên trong phòng chỉ lộ một vệt nắng vàng mỏng manh. Thành Độ xoay người nhìn sang bên cạnh, không có ai.

Phòng khách và nhà bếp cũng không có, nhưng trên bàn ăn lại đặt một nồi cháo còn ấm cùng một quả trứng luộc, thêm một đĩa salad tươi mát. Bên cạnh là một ly nước ấm cùng hộp thuốc cảm, bên dưới ly nước là một tờ giấy có ghi: Ăn sáng xong nửa tiếng sau mới được uống thuốc, mỗi loại hai viên.

Thành Độ kéo ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn tờ giấy nhấn một lúc lâu, mặt đầy ghét bỏ đặt sang một bên, anh múc một chén cháo, gấp thêm hai đĩa salad rồi liếm liếm môi vui đùa chiến đấu, cái bụng trống rỗng như được khuấy động anh lại múc thêm một chén, mãi đến khi trong nồi không còn gì mới ngưng.

Cháo nấu vừa ăn lại rất mềm, vừa vào miệng đã tan ra, salad cũng rất ngon khiến Thành Độ ăn không ngừng, tuy nồi nhỏ nhưng vừa vặn đủ để anh ăn no.

Lúc này đã là 10 giờ sáng, Thành Độ chậm rãi xoay người đi tắm, sau khi thay đồ lại nhìn thoáng qua tờ giấy nhấc cùng hộp thuốc, có hơi do dự nhưng vẫn không lập tức bỏ đi.

Tuân Lạc Bạch dặn dò ăn xong nửa tiếng phải uống thuốc nhưng anh không nghĩ mình sẽ nghe lời, chỉ là nét chữ trên đó như có ma lực khiến anh phải nhìn thêm vài lần, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nhanh chóng nhét tờ giấy nhấc vào bóp tiền. Uống thuốc xong, anh lại nổi hứng “muốn làm người tốt” thế là quyết định rửa sạch chén đĩa rồi mới đi.

Lúc xuống lầu, trong thang máy xuất hiện khuôn mặt quen thuộc của một bác gái, bác vui vẻ chào hỏi anh, “Sao giờ này mới ra khỏi nhà? Cháu sẽ đi làm muộn đấy.” Anh qua loa cười cười, nhớ lại trước đây khi cùng Tuân Lạc Bạch trở về đã từng cầm giúp đồ cho bác gái này.

Ra khỏi tiểu khu, tâm trạng anh không rõ vì sao lại tốt hẳn lên. Câu nói của bác gái kia khiến anh có ảo giác như mình đang sống ở nơi này.

Nhưng tâm tình vui vẻ không kéo dài được lâu, nhớ đến bữa sáng Tuân Lạc Bạch đã chuẩn bị trong lòng anh lại xuất hiện một loại lo lắng kỳ lạ.

Tuân Lạc Bạch đúng là bạn tình chất lượng, đã đẹp trai lại còn tài giỏi, lúc nghiêm túc sẽ rất cường thế nhưng khi cần ôn nhu sẽ dịu dàng chu đáo hết mức.... Chỉ là qua lại đã lâu, Thành Độ mong muốn nhiều hơn, dần dần đã vượt ra khỏi phạm vi bạn tình.

Ba năm trước, bọn họ đã thỏa thuận làm bạn giường không nói chuyện tình cảm, nhưng bây giờ anh đang có nguy cơ vi phạm thỏa thuận kia.

Một tuần trôi qua, Tuân Lạc Bạch không tìm anh mà anh cũng không chủ động liên lạc với hắn.

Anh biết Tuân Lạc Bạch đang có một dự án quan trọng, cùng với câu nói “Giải tán” anh đã nói lần trước khiến cả hai thẳng thắn cắt đứt liên lạc.

Nhưng cuộc sống ăn chay không kéo dài được lâu, hầu như đêm nào anh cũng mộng xuân, cứ mơ thấy bản thân bị Tuân Lạc Bạch lật qua lật lại làm đủ mọi tư thế, hết đùa giỡn lại vuốt ve dịu dàng. Đến khi tỉnh lại mới thấy đùi quần đã ướt một mảng lớn.

—

Chưa thi xong nhưng ráng lết lết bò bò cho có chương mới T~T. Tuân mỹ nhơn ôn nhu quá huhu

5. Chương 5

Thành Độ phát hiện bản thân dường như đã quá quen thuộc với những đụng chạm của Tuân Lạc Bạch.

Nơi đó đã quen được Tuân Lạc Bạch an ủi, bây giờ nó đang ghét bỏ đôi tay của chủ nhân, có vuốt ve thể nào cũng không cảm thấy thoải mái được, không thể khơi nổi hứng thú.

Những lúc Tuân Lạc Bạch giúp anh, hắn rất hay để anh dựa vào trong ngực. Tầm lưng trần trụi dán sát vào lồng ngực Tuân Lạc Bạch, đồ vật cứng rắn của hắn gắt gao ma sát với khe mông anh. Cảm giác đó rất kỳ diệu, tuy động tác mang theo vài phần nguy hiểm nhưng vẫn sướng ời là sướng. Mà lúc này đây, anh đang dựa tường trong nhà tắm thủ dâm, cảm giác thật quá vô vị.

Muốn liên lạc với Tuân Lạc Bạch nhưng anh lại không muốn mất mặt.

Suy nghĩ ngày càng nhiều, cuộc sống dường như cũng thiếu đi thứ gì đó.

Thành Độ nhận lời đi chơi với đám bạn, bọn họ người nào cũng dẫn theo một tiểu thít tươi đang “hot”. Mấy năm trước anh cũng từng nuôi vài người, cứ một đoạn thời gian lại nuôi một người khác, sau này khi cùng Tuân Lạc Bạch thì không còn đụng tới hoa xinh cỏ đẹp.

Dẫn theo tiểu thịt tươi đến gặp bạn bè giống như đang khoe mẽ bản thân là kim chủ vùng tiền thoải mái, nhưng hứng thú đến nhanh rồi đi cũng nhanh, không bao giờ đặt đối phương vào lòng. Thấy Thành Độ một mặt sầu não ngồi trong góc, đám bạn để một tiểu thịt tươi đến bồi rượu cho anh. Thành Độ liếc mắt nhìn, lòng càng phiền hơn.

Đứa bé kia chính là loại hình trước đây anh yêu thích, thanh thuần ngoan ngoãn giống như cậu bé hàng xóm, nhưng trên giường lại rất phóng dăng. Anh trước giờ chưa từng nhận hàng đã qua sử dụng nhưng nói chuyện phiếm, uống rượu vẫn có thể.

Không biết có phải là do tâm trạng không vui hay không mà anh càng nhìn càng thấy đối phương chướng mắt, mẹ nó cả phòng đứa nào cũng chướng mắt.

Người không chướng mắt ư? Có lẽ là Tuấn Lạc Bạch....

Vốn hôm nay đi chơi, anh dự định tìm một cậu bé xinh đẹp sạch sẽ để giải tỏa dục vọng một phen, ông chủ quán bar cũng đã đưa đến vài người cho anh. Nhưng anh không vừa mắt được ai, phát tay đuối sạch.

Rõ ràng trong lòng rất mâu thuẫn, anh muốn kết thúc quan hệ với Tuấn Lạc Bạch, nhưng trong đầu lại luôn nhớ kỹ thỏa thuận “Không cho phép đi tìm người khác”

Không phải anh sợ Tuấn Lạc Bạch trả thù, họ Tuấn không phải loại người như vậy.

Nhưng nếu ngủ với người khác thì sau này không thể làm bạn tình với Tuấn Lạc Bạch được nữa.

Anh quả thật không nữ.

Lý trí muốn cắt đứt loại quan hệ kia nhưng trong lòng lại luyến tiếc, mâu thuẫn đến não lòng, anh buồn bực muốn tát bản thân một bạt tai.

Buổi tối về nhà, Thành Độ không dẫn theo ai về chung, một mình anh nằm trong bồn tắm thủ dâm, cúc hoa phía sau ngứa ngứa. Đốt một điếu thuốc, anh xoa xoa hai bên thái dương, tự mắng chính mình: “Mẹ nó mình thật sự thiếu đảm.”

Lời này trước đây Tuấn Lạc Bạch cũng từng nói.

Trong mắt người ngoài Tuấn tiên sinh là một người ôn hòa lễ độ, nhưng những lúc ức hiếp anh Tuấn tiên sinh thật sự mới bộc lộ thú tính của mình, hắn thường xuyên nói mấy lời thô tục kích thích anh nhưng sau đó lại rất dịu dàng chăm sóc.

Không phải anh không muốn thừa nhận, lúc Tuấn Lạc Bạch mắng anh thiếu đảm đã khiến anh cực kỳ hưng phấn, xoay eo phơi mông, hai tay ôm lấy lưng Tuấn Lạc Bạch, hận không thể để hắn giết mình luôn cho rồi, nhin không được kêu gào “Làm chết tôi.”

Thật quá mắc cỡ...

Thành Độ sắc khói thuốc, ho đến mức chảy cả nước mắt, thủ dâm nửa giờ cũng không thể bắn, thằng em nửa cứng nửa mềm giống như đang cười nhạo anh đốt nát, có việc thủ dâm cũng không làm tốt.

Buồn cười nhất chính là anh mỗi ngày đều mơ thấy bản thân bị Tuấn Lạc Bạch làm tới làm lui, giữa hai chân liền ướt một mảng lớn trông thật phóng dăng, nhưng đến khi tỉnh táo tự mình tuốt động thì không còn hứng thú. Anh thực sự đã bị hắn đâm đến nghiện.

Thành Độ chán nản nằm lì trên giường, không thuận thực chống mông lên cao, anh tự cầm một ngón tay vào, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc trước ân ái, Tuấn Lạc Bạch chưa bao giờ để anh tự làm mở rộng, thậm chí hắn cũng không để anh tự mình bôi thuốc. Mà lúc này anh đang cực kỳ rối rắm không biết làm thế nào, giãy vò cả người đầy mồ hôi, đừng nói đến khoái cảm, ngay cả điểm mẫn cảm của bản thân anh cũng không tìm thấy.

So với anh, Tuấn Lạc Bạch dường như rất quen thuộc thân thể này. Thừa nhận điều này khiến anh càng thêm buồn bực mất tập trung.

Không bỏ được đúng không?

Lại qua thêm một tuần, Tuấn Lạc Bạch vẫn không tìm anh, xem tin tức anh mới biết mấy ngày trước hẳn đã đi Bắc Kinh.

Hai ngày trước anh có đặt mua “đồ chơi”. Thành Độ cân nhắc một chút, thử cũng không thèm thử thẳng tay ném qua một bên. Không vì cái gì khác, chỉ là nhìn rất tởm.

So với cái kia của Tuấn Lạc Bạch thì kém xa.

Đã lâu không được thỏa mãn, ban đêm Thành Độ lại mất ngủ khiến não bắt đầu đập mạch, anh cầm chìa khóa chạy thẳng đến “Nhà” — nơi chuyên dụng ân ái với Tuấn Lạc Bạch.

Nơi đó có mùi của Tuấn Lạc Bạch, còn có cả quần áo của hắn.

Trong nhà tối đen không có ai, Thành Độ nôn nóng chạy thẳng vào phòng ngủ, lục lọi moi ra một đồng quần lót của Tuấn Lạc Bạch ném lên giường, sau đó anh lột sạch chính mình rồi ngồi xổm giữa đồng quần lót, hưng phấn đến run cả người.

Được vây quanh bởi một đồng quần lót của Tuấn Lạc Bạch khiến thăng em dễ xấu hổ của anh lập tức dưng thẳng, bụng dưới tỏa nhiệt bùng bùng, cơ bụng cũng dần căng cứng.

Thành Độ thở gấp, mồ hôi đổ đầy trán chảy cả ra vai, anh nhanh chóng mở rộng hai chân, híp mắt vuốt ve người anh em thân thiết.

Sau nửa phút, tiếng rên ngọt ngào tràn khỏi khóe miệng, âm thanh càng lúc càng cao dần, dần dần đã không còn kiêng dè. Anh tăng nhanh tốc độ tuốt động, nằm ngửa lên đồng quần lót, chân trái cũng giơ cao gác lên gối ôm, tưởng tượng ra Tuấn Lạc Bạch đang vùi đầu giữa hai chân mình ân cần hầu hạ, mà chân mình cũng giống như lúc trước đập đập lên vai hắn, mu bàn chân căng thẳng, ngón chân cũng bắt đầu co giật....

Khoái cảm đã lâu không gặp nay ào ào kéo tới, lấp đầy mọi giác quan khiến anh run rẩy rên rỉ chìm đắm vào nó, đùi lớn cũng nhẹ nhàng phát run từ từ mở rộng. Khi cao trào đến, anh vô thức gọi tên Tuấn Lạc Bạch, thoải mái đến liên tục thở dốc.

Quần lót Tuấn Lạc Bạch đã bị anh làm bẩn, ngay đến cả ngón tay của bản thân cũng đều là tinh dịch. Anh vẫn không lập tức dọn dẹp, nằm nhắm mắt cảm nhận dư vị lúc này, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Mãi đến khi kích động dần dần giảm đi, anh mới ngồi dậy mở mắt ra, cả người lập tức cứng lại.

Tuấn Lạc Bạch đang dựa người vào cửa, bàn tay nhẹ nhàng cởi áo khoác, mỉm cười nhìn anh.

Thành Độ cảm thấy cả người khô nóng, tim bắt đầu nhảy loạn trong lồng ngực mém tí đã nhảy bật ra.

Tình hình của anh lúc này cực kỳ gay go, người thì trần như nhộng, trên tay vẫn đang cầm quần lót của Tuấn Lạc Bạch, giữa hai chân ướt nhẹp tinh dịch, hơn nữa vật đáng e thẹn của anh sau khi bắn ra lại rất có tinh thần tiếp tục ngẩng cao đầu. Chưa hết anh còn tự vùi về đầu ngực mình khiến xung quanh hai hạt đậu vừa đỏ vừa sưng ửng thẳng lên, muốn bao nhiêu lắng lơ sẽ có bấy nhiêu lắng lơ.

Thành Độ hơi hé miệng, đầu óc hỗn loạn từng bừng, muốn giải thích nhưng cơ bản không biết giải thích thế nào. Tuấn Lạc Bạch đã đứng ở cửa, chần chẫn hẳn sẽ nhìn thấy anh thủ dâm ra sao, nhìn thấy anh làm sao mở rộng hai chân, nghe thấy giọng anh phóng dăng thế nào khi gọi tên hắn.

Cảm giác xấu hổ như vả bom bóp vào mặt, khiến cả người anh đều ửng đỏ, hô hấp như bị tắc nghẽn.

Tuấn Lạc Bạch chậm rãi bước tới đặt âu phục bên cạnh giường, tiện đà khom lưng quỳ lên giường, một chân để giữa hai chân anh, ánh mắt nhìn từ ngực anh quét xuống, cuối cùng dừng tại nơi ướt át kia, cười khẽ một tiếng nâng cằm anh lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào anh, “Thành ca, vừa nãy tôi nghe thấy cậu gọi tên tôi.”

Thành Độ xấu hổ không dám nhúc nhích, khóe mắt dần ửng đỏ, cơ bắp cũng căng cứng.

“Nhớ tôi đến vậy ư?” Tuấn Lạc Bạch càng tiến lại gần hơn, hơi thở phả vào mặt Thành Độ giống như xuân được kích thích bản năng của anh.

Thành Độ gào thét trong lòng, anh biết rõ chuyện hôm nay khó mà cãi được. Tuân Lạc Bạch thông minh như vậy, không lẽ hắn không nhìn ra suy nghĩ của anh?

Nếu không là động tình thì chẳng lẽ anh bị sụp hầm sao?

Cũng do anh phá hủy thỏa thuận, còn bị hắn bắt gặp tại giường. Anh chịu thua, thua đến cái quần chip cũng không còn, về sau trước mặt Tuân Lạc Bạch anh không thể ngóc đầu lên được rồi.

Nhưng cũng vì vậy anh mới được thả lỏng. Không cần tự lừa gạt chính mình, không cần lúc nào cũng tự nói với bản thân “Anh chỉ coi hắn là đồ chơi giải tỏa thôi.”

Rõ ràng anh rất thích hắn, thích hắn vô cùng.

Thành Độ nhìn Tuân Lạc Bạch, viên mắt dần ửng đỏ, mở miệng “Tôi” một tiếng, câu tiếp theo không thể nói ra.

Thật lập dị, thôi quên đi.

Ngón tay Tuân Lạc Bạch nắm chặt cằm anh, ép buộc anh ngẩng đầu lên nhìn hắn. Anh nhú mày, cảm thấy ánh mắt Tuân Lạc Bạch đông đầy ý cười.

Nhìn xem, Tuân Lạc Bạch chắc chắn coi anh là trò hề, hắn rõ ràng đang cười.

—

Dừng thấy Thành ca biến thái quá (// //) Đã làm chuyện xấu còn bị bắt quả tang =))) Poor him!!!

6. Chương 6

Tuân Lạc Bạch đặt Thành Độ dưới thân, cúi người hôn lên môi rồi trượt xuống hầu kết anh, đôi môi nhanh chóng tìm kiếm phía dưới, rải đầy lên cơ thể anh những nụ hôn tựa như một trận mưa xuân. Đầu ngực bị mút đến sưng, Thành Độ không tự chủ cong chân, hai tay ôm đầu Tuân Lạc Bạch, khàn giọng mắng: “Con mẹ cậu cút ra.”

Tuân Lạc Bạch khẽ cười một tiếng, hơi thở gấp gáp khiến lồng ngực phập phồng, sống lưng Thành Độ lập tức căng thẳng, “Cậu có ý gì?”

Tuân Lạc Bạch cầm lấy quần lót ướt nhẹp kia, “Chỉ với cái này đã thỏa mãn?”

Hai má Thành Độ đỏ ửng, muốn giật lại thứ kia nhưng tay phải chỉ gơ được một nửa thì cứng lại. Tuân Lạc Bạch giữ chặt tay anh, đan mười ngón tay vào nhau, không để ý đến việc anh đang ngạc nhiên tiếp tục cúi đầu hôn môi.

Từ bụng kéo dài đến háng, sau đó ngậm lấy vật đáng hổ thẹn đang rỉ nước.

Thành Độ rên một tiếng, cả người phát run.

Tuân Lạc Bạch lại vì anh làm chuyện như vậy, ân cần nhẫn nại, dùng loại dịu dàng này khiến anh cứng rắn, hai tay nâng mông anh lên, ngón giữa chạm rãi thăm dò vào trong hậu huyệt.

Lần ân ái này so với ngày trước dường như còn ôn nhu hơn, Tuân Lạc Bạch ôm anh, một bên hôn môi, một bên đùa giỡn cơ thể anh. Anh lúc đầu còn xấu hổ do bị tóm khi đang thủ dâm, cố gắng nhẫn nhịn không rên lên, nhưng khoái cảm cứ lũ lượt tấn công trấn áp tất cả, anh như ruộng khô hạn hắt gặp mưa cuồng nhiệt cuống lấy Tuân Lạc Bạch, làm càn kêu to, cơ thể vận vẹo phối hợp, hận không thể để Tuân Lạc Bạch đâm sâu vào.

Sau khi kết thúc, Tuân Lạc Bạch không lập tức lui ra, hắn vẫn ở trong thân thể anh chậm rãi đưa đẩy, anh thậm chí còn nghe thấy tiếng nước dính dính ở chỗ ấy. Lườm Tuân Lạc Bạch một cái, muốn mở miệng mắng hắn nhưng cuối cùng lại yếu thế nói một câu “Rút ra đi.”, nghe tới tai thật giống như đang dỗ.

Tuân Lạc Bạch nhẹ nhàng lui ra, kéo theo một đường tinh dịch từ miệng huyết ra ngoài, bụng dưới cùng mông Thành Độ phải xạ có điều kiện căng cứng lại, thoát nhìn giống như không nỡ để hấn lui ra. Tuân Lạc Bạch cầm áo sơ mi bên cạnh qua loa lau giữa hai chân mình, đang muốn lau cho Thành Độ thì bị anh vươn mình giật lấy áo sơ mi, “Tôi tự làm.”

Tuân Lạc Bạch đốt một điều thuốc, ung dung nhìn anh dần vật bản thân.

Một lát sau, Thành Độ khập khiễng đi tới phòng tắm. Tuân Lạc Bạch đề tắt điều thuốc, cũng muốn vào phòng tắm. Thành Độ không muốn nhìn thấy hấn, mặt tối sầm rống lên: “Cậu đừng vào!”

Tuân Lạc Bạch cười cười, không đi nữa.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước, lẫn trong tiếng nước là tiếng than nhẹ. Thành Độ ngồi chồm hổm trên mặt đất, mở rộng hai chân làm sạch tinh dịch bên trong mình, cả người khó chịu toả nhiệt.

Anh chưa từng tự mình làm sạch, cũng chưa từng giúp người khác, lần đầu mới biết thứ đồ bên trong khi móc ra lại vất vả như vậy.

Giằng co một lát vẫn không thể rửa sạch, miệng huyết đã sưng đỏ, anh triệt để mất kiên trì, nóng nảy buột miệng kêu: “Tuân Lạc Bạch!”

Mãi đến khi Tuân Lạc Bạch mở cửa phòng tắm, anh mới nhớ ra mình không nên gọi Tuân Lạc Bạch vào đây.

Tuân Lạc Bạch đến gần, anh lại lùi về sau, lừa gạt nói: “Cậu nghe nhầm rồi, tôi không gọi cậu.”

Tuân Lạc Bạch không muốn đôi co với anh, trực tiếp kéo người lên, thấy anh còn muốn giãy dụa, liền “Bốp” một cái vào cặp mông phơi phơi kia, âm thanh vang lớn cả phòng.

Thành Độ khó tin nhìn Tuân Lạc Bạch, mông bị đánh không đau nhưng anh xấu hổ đỏ ửng cả người. Tuân Lạc Bạch sắc mặt trầm tĩnh, đơn giản nói: “Để tôi giúp cậu.”

“Cậu dám đánh tôi?” Lại bị Tuân Lạc Bạch bắt gặp trong tình trạng lúng túng, Thành Độ giận đến phát run, đẩy tay hấn ra, muốn lập tức bỏ đi nhưng nào ngờ gạch sứ dưới chân quá trơn, suýt nữa làm anh trượt chân.

Tuân Lạc Bạch hạ người đỡ lấy anh đồng thời đưa tay nhẹ nhàng xoa miệng huyết, anh “Ừm” một tiếng, bấp dùi khó nhịn co giật một cái.

Nằm nhoài trên đùi Tuân Lạc Bạch, Thành Độ cắn răng nghiêng lợi để mặc đối phương cọ rửa giúp mình. Khi kết thúc, đang muốn chống người ngồi lên thì mông lại bị đánh một cái.

Tuân Lạc Bạch nói: “Đi mặc quần áo vào, chúng ta phải nói chuyện.”

Vừa mới làm qua, Thành Độ ngồi không thoải mái, eo mỗi nhừ, đứng cũng khó chịu nhưng đứng mới thể hiện được khí thế, vì vậy anh mặc quần áo chỉnh tề, đứng dựa khung cửa ở ban công.

Chuyện đến nước này cũng nên thẳng thắn một lần, sau đó nước sông không phạm nước giếng.

Tuân Lạc Bạch ngồi trên ghế nằm ở ban công, nặng nề nói: “Thành ca, còn nhớ chuyện khi cấp ba cậu luôn sao chép bài tập của tôi không?”

Thành Độ không nghĩ tới hấn lại đột nhiên hỏi về chuyện mười năm trước, đó là chuyện xấu hổ của bản thân, anh mất kiên nhẫn nói: “Cũng không phải một mình tôi sao chép.”

Hai người bọn họ trước kia là bạn học trong một trường trung học tốt nhất thành phố, bất quá Tuân Lạc Bạch là tự mình thi vào, còn Thành Độ là được người nhà chi tiền đưa vào. Nếu như so sánh bối cảnh gia đình thì Tuân gia lợi hại hơn, Tuân Lạc Bạch lại học rất giỏi, khi cấp ba hấn luôn nằm trong mười vị trí đầu bảng danh dự toàn trường.

Thế nhưng Thành Độ lại là Hồn Thế Ma Vương, thành tích luôn ở dưới đáy, cả ngày gây chuyện thị phi, chỉ có tiết thể dục mới hăng hái học tập. Vào năm lớp 11, Tuân Lạc Bạch được xếp ngồi phía sau Thành Độ, suốt một năm học anh luôn sao chép bài tập của Tuân Lạc Bạch. Lớp 12, giáo viên chủ nhiệm tách đứa bé

ngoan ngoan học giỏi ra khỏi nhóc con quậy phá học dở, Thành Độ vẫn thường xuyên chạy đến bàn Tuần Lạc Bạch đòi đáp án.

Lẽ ra quan hệ giữa hai người rất tốt. Có điều sau khi thi đại học, Thành Độ đã làm một chuyện hết sức mất phẩm giá, phá hủy đi tình bạn đẹp do quanh năm sao chép tạo dựng.

Tuần Lạc Bạch khi đó là nhân vật nổi tiếng toàn trường, có tiền, học giỏi lại đẹp trai. Nhưng hẳn đẹp trai khác với Thành Độ, Thành Độ là khỏe khoắn thì hẳn lại mang nét đẹp thanh tú cùng trầm tĩnh, thay vì nói đẹp trai thì nên nói là xinh đẹp mới đúng. Đương nhiên là bây giờ phần thanh tú kia đã tiêu tan không còn tăm hơi, đàn ông tuổi sắp ba mươi, khắp người đều tản ra khí chất thành thực ồ ạt cùng khí phách áp bức.

Khi đó Thành Độ ỷ lại vào quan hệ tốt, những lúc buồn chán luôn đem Tuần Lạc Bạch ra đùa giỡn, vắt chân ngồi trên bàn, nâng cằm hẳn trên đầu gọi “Tuần mỹ nhân”. Bạn bè xung quanh bắt đầu nói đùa, nói hai người bọn họ là một đôi.

Thành Độ chơi lớn, vô tâm vô phế thật coi Tuần Lạc Bạch là “Người của mình”, có chuyện gì cũng che chở, đôi lúc còn kể chuyện chọc cười hẳn. Ngày ấy khi thi đại học xong, mọi người quây đến quên lối về, uống rượu ca hát, la to khóc lớn còn cười khúc khích, đủ mọi loại âm thanh. Những người thăm mếu nhau đều đồng loạt xấu hổ tỏ tình, thậm chí khi hơi men đã lên cao, có vài người còn trực tiếp vào khách sạn.

Có lẽ Thành Độ uống rất nhiều nên anh cứ quán lấy Tuần Lạc Bạch không tha, còn vô thức cọ cọ lên người hẳn.

Phía dưới cứng rồi, anh lại không biết xấu hổ đưa đẩy đâm đâm vào người Tuần Lạc Bạch.

Ký ức đêm hôm ấy rất mơ hồ, Thành Độ chỉ nhớ mình đã nói với Tuần Lạc Bạch những lời rất thô tục, như là “Cởi quần để ông đâm cậu”, sau đó mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại thấy bản thân đang nằm trên giường khách sạn, quần áo trên người sạch sẽ nhưng lại không thấy Tuần Lạc Bạch đâu.

Thành Độ cho là mình đã say rượu hành hung, cưỡng đoạt Tuần Lạc Bạch, hôm sau anh chạy đến Tuần gia hỏi thăm mới biết Tuần Lạc Bạch đã xuất ngoại.

Khi gặp lại đã là tám năm sau, Thành Độ uống say trong một buổi tiệc, mơ mơ hồ hồ bị Tuần Lạc Bạch lôi lên giường đâm đến thoải mái, tuy rất đau như cũng rất sướng khoái, chuyện tình một đêm liền biến thành bạn giường, cứ như vậy kéo dài đến ba năm.

Khi thiếu niên đã từng thích Tuần Lạc Bạch sao? Thành Độ cảm thấy không có, chỉ là đùa giỡn thôi. Nhưng người đàn ông trước mắt này, anh thật sự rất yêu thích.

Không làm bạn giường, hai người yêu đương thì thật tốt.

Nghĩ như thế, anh cúi đầu than thở, ánh mắt liếc nhìn Tuần Lạc Bạch, thấy hẳn đột nhiên đứng lên đi về phía mình.

“Cậu làm....”

“Thành Độ.” Tuần Lạc Bạch giữ lấy gáy anh, “Có biết từ lúc nào tôi bắt đầu yêu thích cậu không?”

Thành Độ chưa kịp phản ứng, chỉ kêu được một tiếng “A?” ngẩn ngừ.

“Từ lần đầu tiên cậu tìm đến tôi muốn tôi giao nộp đáp án bài tập cho cậu.”

7. Chương 7

Chuyện Tuần Lạc Bạch yêu thích Thành Độ, không một ai biết ngoại trừ chính hẳn.

Thời cấp ba, nếu nói về vẻ ngoài thì Tuần Lạc Bạch chính là loại mỹ nam yên tĩnh, mà loại hình này khi đó càng được mọi người yêu thích. Tuy rằng Thành Độ cũng rất tuấn tú, nhưng tính tình bướng bỉnh, phách

lối, thành tích học tập lại kém, khoe môi thường xuyên dán thêm một miếng băng cá nhân, vừa nhìn có thể đoán là dân chơi bóng hoặc là dân chuyên đánh nhau.

Năm lớp 10 hai người ngồi cách nhau khá xa, nước sông không phạm nước giếng, Tuấn Lạc Bạch cũng thường xuyên cùng các bạn nam trong lớp chơi bóng, nhưng hẳn chưa bao giờ tham gia đánh nhau, đối với Thành Độ cũng không nói chuyện quá mười câu.

Nhưng đến năm lớp 11, giáo viên chủ nhiệm lại cho bốc thăm chỗ ngồi, Tuấn Lạc Bạch mở tờ giấy, đưa mắt nhìn chỗ gần cửa sổ hàng thứ sáu, ánh mắt vừa vắn nhìn thấy Thành Độ ngồi hàng thứ năm. Đường như Thành Độ có chút kinh ngạc, về sau Tuấn Lạc Bạch mới biết trong lòng Thành Độ khi đó đã nghĩ —— Minh thật là xui xẻo, lại ngồi chung với học sinh giỏi.

“Học sinh giỏi” trong miệng học sinh dở nghe ra cũng chẳng phải từ gì tốt đẹp.

Tuấn Lạc Bạch để cặp sách xuống, theo đúng lễ tiết chào hỏi Thành Độ, nhưng Thành Độ khi ấy rất xấu hổ chỉ “Ừ” một tiếng rồi ngênh ngang bỏ đi.

Sau lần đó, hai người ngoại trừ truyền sách vở cùng bài thi thì không ai nói tiếng nào. Thành Độ đối với học tập không có nhiều hứng thú, nếu không phải nằm sấp ngủ thì cũng vùi đầu chơi điện thoại. Khi ấy điện thoại di động không có nhiều ứng dụng trò chơi như bây giờ, có thể chơi rắn săn mồi [*] cùng xếp gạch đã là tốt lắm rồi. Thành Độ chơi lâu cũng thấy chán, lười biếng đuổi người tựa lưng ra sau ghế, dùng sức giữ đầu cong vai về phía sau.

[*] game con rắn ăn cục đen đen hồi còn điện thoại nokia đẩy các chế.

..... Bộ dạng giống như đang lên cơn tăng động.

Trường cấp ba khi đó có rất nhiều học sinh, khu học mới vẫn chưa xây xong, mà các phòng học khu cũ thì rất hẹp, Thành Độ tựa lưng vào ghế vô tình đụng trúng bàn học Tuấn Lạc Bạch, khiến tập nháp của Tuấn Lạc Bạch bị ngòi bút đâm thủng.

Tuấn Lạc Bạch ngẩng đầu lên, nhìn cái ót của thiếu niên tăng động ngồi trước.

Bởi vì khoảng cách chỗ ngồi quá hẹp, Thành Độ lại liều mạng đuổi người ra sau, kết quả là đầu cùng cánh tay đều nằm trên bàn học của đối phương. Mà Tuấn Lạc Bạch lại có thói quen khi làm bài phải nghiêng người về trước, thế là khoảng cách giữa hai người lúc này gần đến mức kỳ dị.

Vừa khai giảng không lâu, khí nóng mùa hè vẫn chưa tan, Thành Độ lại rất thường xuyên chăm chú vẽ ngoài, mỗi sáng thức dậy đều phải tắm qua một lần, nên tóc anh lúc này vẫn còn vương mùi hương nhàn nhạt của sữa tắm.

Tuấn Lạc Bạch không tự chủ gửi một cái rồi lặng lẽ lùi lại, tiếp tục làm bài.

Thành Độ dần cơ xong, thu người tiếp tục chơi rắn săn mồi, trước lúc tan học lại đụng trúng bàn Tuấn Lạc Bạch. Khí lực lúc này mạnh hơn lần trước, Tuấn Lạc Bạch không kịp phòng bị, sách giáo khoa bị rách một đường lớn.

“.....” Tuấn thiếu gia dù có giáo dục tốt cũng không tránh khỏi trong lòng âm thầm mắng “Mẹ nó.”

Có lẽ do âm thanh đụng quá lớn, Thành Độ rốt cục cũng ý thức được bản thân đã quấy rầy đến bàn của “Học sinh giỏi”, quay đầu nhìn một chút, vốn muốn nói một câu “Xin lỗi” cho xong việc, lại nhìn thoáng qua quyển sách bị rách một đường lớn của Tuấn Lạc Bạch.

“Ồ....” Thành Độ nhăn mày, “Đây là do tôi đụng hả?”

Tuấn Lạc Bạch: “Ừm.”

“VẬY... xin lỗi nha người anh em.” Thành Độ vuốt lại mái tóc vương mùi hoa của mình, tay phải khoát lên ghế dựa, bộ dạng một chút thành ý xin lỗi cũng không có.

“Không sao.” Tuấn Lạc Bạch lười đời co, đang muốn lật trang sách rách kia qua thì đột nhiên sách bị đối phương cướp mất.

Thành Độ giương khoe môi, cười rộ lên có phần tự đắc, vừa vận vị trí của bọn họ lại ngay cửa sổ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào dùng trên khoe miệng tươi cười của Thành Độ, khiến nụ cười kia càng thêm rạng rỡ.

Thành Độ “Bộp” một tiếng, thả sách giáo khoa xuống bàn mình rồi khom lưng lục lợi trong học bàn, tự lẩm bẩm: “Băng dán của mình đâu rồi ta?”

Sau một phút, Tuấn Lạc Bạch tròn mắt nhìn Thành Độ dán lên chỗ bị rách một đường băng dán hình thỏ con nhỏ nhắn.

Thành Độ giải thích với hắn, nói đó là băng dán do mình chôm của em họ, nhìn rất dễ thương.

Tuấn Lạc Bạch nhìn chăm chăm cuộn băng dán kia một lúc lâu, vẫn không thể nào hiểu được một thằng con trai cao mét tám, ba ngày hai lần bị giáo viên nhắc nhở lại có thể nói băng dán đó là “Dễ thương.”

Về sau, tần suất Thành Độ nói chuyện với hắn tăng dần lên nhưng vẫn không tính là bạn bè, mãi cho đến sau ngày quốc khánh, Thành Độ khí phách vứt cặp sách xuống bàn, sau lại dang chân ngồi lên ghế, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Tuấn Lạc Bạch, tôi quên mang bài tập theo rồi...”

Tuấn Lạc Bạch nghĩ: Đây là cái lý do dốt nát gì?

“Nhìn xem chúng ta ngồi gần đã sắp được một tháng, cậu cho tôi mượn tập chép một chút được không?”

Nghe Thành Độ nói, nhất thời Tuấn Lạc Bạch nghĩ đến từ: Mong chờ.

Thành Độ khi đó đúng thật là dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn hắn. Nét hung hăng thường ngày dường như đã bị giấu đi, từ “Được không” anh nói lúc đó lại có cảm giác đặc biệt ngoan ngoãn.

Đầu quả tim Tuấn Lạc Bạch phảng phất loại cảm giác bị người khác nhéo một cái, mấy giây sau mới mở cặp lấy bài tập, bình tĩnh nói: “Đây.”

Bộ dạng tha thiết của Thành Độ nhất thời biến mất, nhanh chóng quay lại vẻ hung hăng trước kia, miệng huýt sao cầm lấy bài tập của đối phương, “Cảm ơn nhé.”

Sau mười phút, bạn học Thành Độ liền quay đầu lại, lúng túng hỏi: “Rốt cuộc là làm bài tập nào vậy? Tôi, tôi không nhớ rõ...”

Tuấn Lạc Bạch: “.....”

Đối với học sinh kém mà nói, được bạn cho mượn bài tập chép đáp án thì đối phương chính là bạn bè. Thỉnh thoảng Thành Độ sẽ mua nước cho Tuấn Lạc Bạch, tan học cũng thường lôi kéo đối phương đi ăn. Tình cờ Tuấn Lạc Bạch thất thần trong giờ học, hắn nhìn chăm chăm vào ót của Thành Độ hơn mười phút. Thành Độ chơi rần rần mỗi không tốt, Tuấn Lạc Bạch sẽ chơi giúp anh. Bọn họ một người thì trốn thầy giáo chơi rần rần mỗi, một người thì trốn thầy giáo chép đáp án bài tập. Lâu dần, quan hệ ngày càng thân thiết.

Tuấn Lạc Bạch nghĩ không ra Thành Độ trong lòng mình là gì, nhưng hắn biết Thành Độ rất đặc biệt. Đặc biệt chỗ nào hắn cũng không biết, có lẽ là cái ót nhìn rất đẹp, có lẽ là khi cười rộ lên trông rất đáng yêu, cũng có lẽ là do tính cách ngu ngốc vô thức khiến hắn vui vẻ...

Hắn đối với Thành Độ cũng có chút nuông chiều, điều này hắn rất rõ ràng vào năm học 12.

Khi đó Thành Độ với hắn đã rất thân, sau khi bị đổi chỗ Thành Độ vẫn thường xuyên chạy đến bàn hắn làm càn, gọi hắn là “Tuấn mỹ nhân”. Hắn cũng không tức giận còn phối hợp với Thành Độ ồn ào một phen. Một đám nam sinh tụ tập đùa giỡn, Thành Độ hất mặt đắc ý cười to.

Mỗi khi nhìn thấy Thành Độ cười rộ lên, Tuấn Lạc Bạch lại cảm thấy lòng mình có chút khác thường.

Dần dần hắn cũng hiểu, bản thân đã yêu thích Thành Độ.

Nhưng cũng rõ ràng một chuyện, Thành Độ đối với mình chỉ là loại tình cảm anh em thân thiết.

Tuấn Lạc Bạch chưa từng nghĩ tới việc thổ lộ. Hắn không phải dạng người hay kích động, loại tính cách này trái ngược hoàn toàn với số tuổi của hắn.

Đơn phương thầm mến một người cùng giới, nếu nói rõ về sau rất khó làm bạn.

Huống chi việc thổ lộ cũng không có ý nghĩa quá lớn, hắn muốn du học thì sẽ nhanh chóng xuất ngoại, Thành Độ từ lâu đã muốn nhập ngũ, tương lai của bọn họ không cách nào giao nhau.

Không bằng dừng lại ở đây, để phần tình cảm này lưu lại dưới ngôi trường.

Chỉ là sau ngày thi đại học lại phát sinh một chuyện khiến hắn có chút dao động.

Thành Độ uống say, người mềm nhũn ôm lấy hắn. Hắn biết Thành Độ đã cứng nên lập tức đỡ Thành Độ đi mượn phòng, thậm chí bởi vì trong người có hơi men hắn lại nảy sinh ra ý nghĩ muốn làm Thành Độ.

Nhưng lý trí đã ngăn hắn lại.

Cuối cùng, hắn chỉ ôm Thành Độ vào lòng, lấy tay giúp Thành Độ bắn ra.

Trước khi trời sáng, hắn hôn lên trán Thành Độ, nhỏ giọng nói: “Tạm biệt.”

Không phải mỗi một hạt giống, đều sẽ tán cành nảy mầm.

Không phải mỗi một yêu thích, đều sẽ trắng tròn hoa thắm.

18 tuổi, Tuân Lạc Bạch đã nghĩ, chỉ cần như vậy là đủ.

—

Cảm giác thăm mền ai trong đời không phải trải qua một lần nhỉ?

8. Chương 8

Ra nước ngoài một năm, Tuân Lạc Bạch luôn nhớ tới Thành Độ, hắn cũng từng có ý nghĩ nhờ bạn học liên hệ với Thành Độ. Nhưng trong quân đội quản lý rất nghiêm ngặt, mấy năm trước muốn liên lạc rất khó, không được nói lỏng như bây giờ. Tuân Lạc Bạch từng thử mấy lần, vẫn không liên lạc được, hơn nữa có liên lạc được hắn cũng không biết nói gì, sợ liên lụy Thành Độ nên đành phải thôi.

Kỳ thực Tuân Lạc Bạch mỗi năm đều sẽ về nước, nhưng lúc 20 tuổi Thành Độ vẫn là lính, không được nghỉ, về sau anh được thăng lên sĩ quan, mới có người thân đến thăm, đối với mối quan hệ trong quá khứ đã dần phai nhạt.

Tuân Lạc Bạch học toán ứng dụng, sau sẽ làm tài chính, khi lớn dần hắn cũng có bạn giương cố định. Thành Độ đối với hắn như mối tình đầu không vương bụi trần, chỉ đơn giản lướt ngang qua đời hắn trở thành quá khứ. Lúc rảnh rỗi hắn có nghe đám bạn cũ nói Thành Độ đã chuyển nghề về nhà, hắn cũng không nghĩ nhiều. Thành Độ với hắn không có thêm Wechat, hiện tại đối phương hình dạng thế nào, sống có tốt hay không, hắn không biết, cũng không tận lực đi hỏi thăm.

26 tuổi, hắn được bạn bè mời về nước đầu tư, suốt ngày bận rộn không có thời gian hẹn gặp bạn bè cấp ba, đừng nói chi hẹn riêng Thành Độ một lần.

Nếu như không phải có một dự án mà người phụ trách lại là bạn thân của Thành Độ, hắn cũng không nghĩ sẽ nhanh như vậy gặp lại Thành Độ.

Hôm đó là tiệc mời cơm cảm ơn, doanh nhân và các nhà đầu tư tập trung tại một hội trường, con cháu quan chức cũng đến dự không ít, trong đó có Thành Độ.

Tám năm không gặp mặt, Tuân Lạc Bạch nhìn Thành Độ mặc một thân âu phục tinh xảo đứng không xa, cảm thấy đối phương vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Gương mặt kia rất quen thuộc, nhưng khí chất đã dần xa lạ.

Tuân Lạc Bạch xa xa nhìn anh, tay cầm ly rượu có chút phát run.

Cứ nghĩ mình đã quên đi thiếu niên kia, đối phương lại trở mã thành một nam nhân anh tuấn cao lớn, lần nữa đi vào ánh mắt hắn khiến mọi thứ xung quanh dần âm đạm phai mờ.

Cuồng hống Tuân Lạc Bạch khô khốc, chăm chú nhìn Thành Độ nói chuyện với người khác.

Không biết có phải do chú ý đến ánh mắt của hắn hay không, Thành Độ đột nhiên xoay người lại, bốn mắt chạm nhau.

Trong nháy mắt đó, bàn tay buông xuôi bên chân lập tức cuộn thành nắm đấm.

Thành Độ từ biểu tình hờ hững biến thành nghi hoặc, sau đó là kinh ngạc, tiếp đến là mừng rỡ. Hắn nhìn thấy Thành Độ nhìn về phía mình cong môi bước nhanh tới.

“Tuân Lạc Bạch!” Thành Độ nhận ra hắn, vài bước cuối cùng giống như chạy đến, “Tôi biết tối nay có thể gặp được cậu mà!”

Tuân Lạc Bạch giấu kỹ cảm xúc nhộn nhạo của mình, vừa phong độ lại vừa lễ phép cười chạm ly với Thành Độ, hai người trò chuyện về tình hình gần đây, bầu không khí hòa thuận hết như năm đó, nhưng cũng không giống hoàn toàn.

Bữa tiệc này đối với Thành Độ mà nói chỉ là một buổi party thư giãn, nhưng với Tuân Lạc Bạch là một hội xã giao phiền phức. Trò chuyện chưa được bao lâu thì Tuân Lạc Bạch liền bị đối tác gọi đi, Thành Độ nâng ly rượu cười cười: “Đi đi, có gì liên lạc sau.”

Thời điểm nói lời này Thành Độ đã hơi say.

Tiệc rượu kết thúc, Tuân Lạc Bạch nhặt được Thành Độ đang say ngất ngây trên ghế nằm ở sân thượng, hắn không khỏi kinh ngạc.

Đã từng nghe qua hành vi phóng túng, rất thích chơi đua xe, còn bao dưỡng tiểu minh tinh, cuộc sống xa hoa của Thành Độ. Khi đó nghe xong hắn chỉ cười cho qua chuyện, nhưng lần này lại tận mắt nhìn thấy Thành Độ ở nơi công cộng uống say bí tỉ, Tuân Lạc Bạch nhíu mày, ánh mắt dần thâm trầm.

Trong chốc lát, hắn ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt Thành Độ nhẹ giọng gọi: “Thành Độ, đứng dậy.”

Thành Độ trở mình, lồm bồm trong miệng không biết nói gì, đuôi mắt ửng hồng do rượu trông như vừa mới khóc.

Nam phục vụ đứng bên cạnh hỏi: “Tuân tiên sinh, có cần giúp một tay không?”

Tuân Lạc Bạch phát tay, ngồi xổm nhìn Thành Độ một lát, tai phải tiến lại bên mép Thành Độ nghe rõ anh đang gọi tên một người đàn ông.

“Thu Tể.”

Bỗng dưng trong lòng nổi lên lửa giận vô cớ, Tuân Lạc Bạch nắm cầm Thành Độ, âm thanh lạnh đi vài phần: “Tĩnh!”

Thành Độ mở mắt, nhìn một lúc lâu mới nhận ra Tuân Lạc Bạch, anh vất vả ngồi dậy, xoa xoa hai mắt cười nói: “Ồ, tôi... Uống say sao?”

Tuân Lạc Bạch vẫn là không nhịn nổi, đỡ Thành Độ đứng lên.

Tiệc rượu được tổ chức tại một khách sạn, trên lầu là phòng nghỉ, Tuân Lạc Bạch thấy Thành Độ không mang người đến, cũng không dặn dò tài xế tới đón, hắn hỏi Thành Độ có muốn mượn phòng trước hay không.

Thành Độ say khướt, phản ứng chậm chạp, bỗng nhiên cười rộ lên: “Mượn phòng ư? Muốn làm... Làm với ai ta...”

Tuân Lạc Bạch không thích anh như vậy, thoát nhìn thật tùy tiện, mới vừa nói “Mượn phòng” cũng chỉ là mượn để nghỉ ngơi, không hề có ý muốn làm tình. Thành Độ lúc này dựa hắn vào vai hắn, miệng còn mơ hồ lẩm bẩm lầu bầu, lúc bước tới thang máy còn nói: “Tôi nhớ ra rồi, ngày trước chúng ta cũng từng đi khách sạn, tôi còn nghĩ mình đã cưỡng bạo cậu, vậy mà lại không được, cậu cứ như vậy... đi, bỏ đi luôn.”

Tuân Lạc Bạch ném Thành Độ lên giường, xoay người bỏ đi.

Tuy hắn không phải quân tử, nhưng cũng không muốn thừa dịp người khác say xỉn làm bậy. Huống chi dáng vẻ này của Thành Độ khiến hắn rất ghét, không biết tiết chế, lại còn đu bám đòi làm tình với một người đàn ông, thật đúng là mặt dày.

Nhưng khi tay đặt lên nắm cửa, Tuân Lạc Bạch lại quay đầu nhìn. Thành Độ đang rất tự nhiên cởi quần áo, hai chân mở rộng, trên người trần trụi, hai tay di chuyển xuống dưới thân nắm chặt chỗ kia.....

Một dòng nước nóng từ bụng dưới xông lên, trong chốc lát đã lan khắp toàn thân. Tuân Lạc Bạch sững người nghe Thành Độ rên rỉ phóng dăng.

Thật kỳ quái, thời điểm 18 tuổi hắn vẫn có lý trí đối diện với dáng vẻ Thành Độ say rượu, nhưng năm 26 tuổi lại không thể. Hắn vút âu phục, đè Thành Độ dưới thân, trầm giọng hỏi: “Muốn làm đúng không?”

Ánh mắt Thành Độ mơ màng, 2 giây sau mờ mịt gật gật đầu.

Tuân Lạc Bạch lấy áo mưa cùng dầu bôi trơn từ trong ngăn kéo ra, theo hơi men đâm thẳng vào.

Khi đó hắn không biết Thành Độ chưa bao giờ làm 0.

Thành Độ bấu chặt lưng hắn đau đến cả người phát run, vừa rên rỉ vừa khóc. Tâm tư Tuân Lạc Bạch đã dồn nén quá lâu nên khi làm có hơi tàn nhẫn, nhưng trong tiềm thức vẫn luôn để tâm đến cảm nhận của Thành Độ.

Lúc hắn bắn lần ba, cổ họng Thành Độ cũng đã khàn.

Nửa đêm, Thành Độ tỉnh rượu, anh trợn mắt há mồm nhìn Tuân Lạc Bạch, hắn ném cho Thành Độ một điều thuốc, làm bộ không thèm để ý nói: “Cậu sống rất tốt.”

Thành Độ nhận lấy điều thuốc, sau nửa ngày mới phun được một câu “Cậu cũng sống không tệ”. Tay Thành Độ run run khiến điều thuốc không bắt lửa, Tuân Lạc Bạch đành phải tới giúp. Thành Độ kéo một hơi dài, cào cào tóc nói “Ông đây đã bị cậu cưỡng bạo!”

Không biết câu tiếp theo có phải là “Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi.” hay không.

Ngón tay Tuân Lạc Bạch run lên, tàn thuốc cũng rớt một mảng lớn.

Sau lần đó hai người không hề liên lạc. Mãi đến một thời gian sau, Tuân Lạc Bạch tình tứ hỏi thăm sự tình trong những năm qua của Thành Độ, hắn mới biết kỳ thực Thành Độ không có “Tùy tiện” như hắn đã nghĩ, người đàn ông tên “Thu Tề” kia không phải là tình nhân của Thành Độ, người đó là anh em thân thiết trong quân đội của anh, lúc ấy qua đời vì bệnh, Thành Độ uống say cũng là do tâm trạng không tốt.

Tuân Lạc Bạch không buông được Thành Độ, tuy Thành Độ bây giờ trong mắt hắn có chút phóng dăng không còn nét đáng yêu như thời cấp ba, hắn vẫn không nhịn được lưu luyến một Thành Độ đáng yêu như thế.

Hạt giống đã chết đi cư nhiên lại nảy mầm, dường như còn muốn tán cảnh nở hoa xum xuê.

Bây giờ vật đổi sao dời [*], rất nhiều suy nghĩ đã âm thầm thay đổi. Năm 18 tuổi không dám thổ lộ, hiện tại hắn lại không do dự nhiều như vậy. Dù sao làm cũng đã làm rồi, tình một đêm cũng được, say rượu làm loạn cũng được, muốn hẹn Thành Độ làm nữa cũng chẳng có gì kỳ lạ.

[*] mọi việc trên đời đều thay đổi.

Người trưởng thành không giống với thiếu niên đơn thuần, so với thiếu niên sẽ thẳng thắn hơn.

Nhưng mà lấy thân phận gì ở chung?

Nói chuyện yêu đương ư? Quá kỳ lạ.

Làm bạn tình? Lại có chút không cam tâm.

Khi Tuân Lạc Bạch còn đang do dự thì Thành Độ đã tự mình tìm tới, muốn làm bạn tình với hắn.

Thành Độ đã nhìn suốt mấy tháng, bên cạnh cũng không có ai, chuyện này Tuấn Lạc Bạch đã biết. Nhưng đột nhiên người này lại tự mình tìm đến, hẳn vẫn có chút kinh ngạc.

Ngày đó Thành Độ không hề nói lời ngọt ngào với hắn, chỉ nói đó là lần thứ nhất ném trái cảm giác làm 0, sau khi về nhà lại hơi nhớ nhớ, đúng lúc đại gia đang không có bạn tình mà bọn họ cũng biết rõ về nhau, không bằng cố định luôn, giải quyết nhu cầu giúp nhau.

Thành Độ còn nói với hắn, đã lớn tuổi nên không muốn tốn tâm tư nói chuyện yêu đương, muốn làm thì cứ làm, ai cũng được chỉ cần làm không cần tình cảm.

Tuân Lạc Bạch bổ sung: Trong lúc duy trì quan hệ bạn tình, cả hai không được tìm người khác.

Hắn nghĩ Thành Độ sẽ tranh luận một phen, vậy mà anh lại đập bàn nói to: “Sao tôi lại muốn tìm bất mãn cho mình chứ?”

Về sau số lần làm cũng dần nhiều hơn, Thành Độ ngày càng bám hắn, cứ dính lên người hắn nhỏ giọng làm nũng, nói bản thân hai lần say rượu đều đụng phải hắn.

Tuân Lạc Bạch hỏi tại sao, Thành Độ suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói cũng không biết.

9. Chương 9

Dùng thân phận bạn tình ở chung ba năm, Tuấn Lạc Bạch thấy Thành Độ ngày càng ý lại mình. Rất nhiều lần hắn muốn nói với Thành Độ, chúng ta đừng phí thời gian nữa, cứ sống thật tốt đi.

Nhưng hắn không thể nói.

Thành Độ là người có khá nhiều tật xấu, vừa cố chấp, trong lòng cùng bên ngoài không giống nhau, rất hay giả bộ, đặc biệt là rất thích dẫn dắt người khác —— từ bé đã sớm hình thành thói quen đó, mấy năm qua lại bị hắn chiều hư, cả người chỗ nào cũng là tật xấu.

[*] Chiều cho đã rồi nói đó là tật xấu của người ta.

Chẳng hạn như lúc ân ái, Thành Độ chỉ thích làm những tư thế mình muốn, thích nằm liền nằm, muốn cười liền cười, còn tìm một cái cớ củ chuối: “Bị đâm là tôi, tôi là 0 đó, cậu phải thông cảm, phải chăm sóc tôi.”

Thiếu điều còn muốn nói “Cậu phải cưng chiều tôi!” nữa thôi.

Tuân Lạc Bạch cũng không gấp, dù sao người cũng đã trói bên mình, lúc nào tâm sự mà chẳng được. Hướng chỉ hắn lại tình nguyện nuông chiều tật xấu của Thành Độ, anh yêu cầu gì hắn đều sẽ đáp ứng. Thành Độ rất buồn, thích cười, thích được hắn ngậm củ cải, lúc làm thì vận vẹo đòi hỏi, khi được thỏa mãn thì toàn thân mềm nhũn, Tuấn Lạc Bạch vừa hôn vừa đùa, hỏi: “Thành ca có sướng không?”

Hắn muốn đem Thành Độ lật sấp lại, anh không nghe theo, hai chân run run tách ra, dường như không còn sức để quỳ nhưng miệng vẫn muốn cạy mạnh: “Cậu đừng hòng làm tư thế kia, Thành ca đây không dễ bị lật đổ đâu.”

Kỳ thực tư thế đó rất đòi mạng. Thành Độ không còn sức, nằm như cún chết trên người hắn, Tuấn Lạc Bạch vẫn nằm nhưng phần hông lại ra sức nẩy lên, nhuần nhuyễn ra ra vào vào. Thành Độ rất xấu miệng, phải chọc cho Tuấn Lạc Bạch dùng sức đâm, nếu hắn không dùng sức sẽ nói hắn là héo ca. Có lần hắn bị Thành Độ nói phát bực, cũng chẳng thềm đôi co, thẳng lưng đẩy một cái làm Thành Độ ngã xuống giường.

Thành Độ: “.....”

Tuân Lạc Bạch thở hổn hển ra sức làm, mỗi lần thúc vào đều hỏi “Ai là héo ca”, Thành Độ sưng phát khóc nhưng lại sợ bản thân quá phóng đảng, “Tôi là héo ca, ưm.... Con mẹ cậu Tuấn Lạc Bạch... U! Xin cậu.....”

Hắn đã sớm hiểu rõ tính nết Thành Độ, người này luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu nói “Không muốn” thì là càng muốn, “Xin cậu” không phải là cầu xin dừng lại mà là “Xin cậu tiếp tục.”

Trong mắt hấn Thành Độ khi cấp ba rất đáng yêu, nhưng anh của hiện tại mới ngon miệng.

Mặc dù Thành Độ có rất nhiều tật xấu nhưng đó cũng là nét đáng yêu của anh. Tuần Lạc Bạch thích Thành Độ, trên người anh điểm nào hấn cũng yêu thích.

May mắn Thành Độ tuy tính tình thiếu gia nhưng lại khá nghe lời hấn.

Thời điểm vừa xuất ngũ về nhà, Thành Độ lại mê đua xe, cứ trời vừa tối là anh lại hẹn một đám người ra ngoại ô lên núi liều mạng. Tuần Lạc Bạch không cho Thành Độ đi, Thành Độ liền ngồi một bên rầm rì tranh luận: “Dựa vào cái gì chứ? Thỏa thuận chỉ lên giường không quản việc riêng mà!” Tuần Lạc Bạch đẩy ngã Thành Độ, cắn cắn vành tai anh: “Quá nguy hiểm, lỡ cậu té xuống tôi biết tìm ai lên giường đây? Còn ai chịu công mông cho tôi đêm nữa?”

Thành Độ còn muốn tranh luận, nhưng Tuần Lạc Bạch đã sớm ra sức thúc vào, anh bị hấn đâm đến nói không ra hơi, hai tay ôm lấy cổ hấn xin tha. Tuần Lạc Bạch hôn lên khóe môi anh, cơ bụng Thành Độ đột nhiên co thắt, hậu huyệt phía sau chặt chẽ hút lấy Tuần Lạc Bạch, khàn giọng gọi: “Tuần Lạc Bạch, làm chết tôi, tôi con mẹ nó sẽ nghe lời cậu. Cậu nói cái gì tôi cũng nghe theo.”

Từ sau lần đó, Thành Độ thật sự không còn đi đua xe, đôi lúc máu thêm tái phát sẽ nhả cho Tuần Lạc Bạch một tin: “Có rảnh không? Tôi muốn làm.”

Tuần Lạc Bạch đang bận nên trả lời khá lâu, Thành Độ lại gửi tiếp một tin: “Không rảnh ư, tôi đi đua xe vậy.”

Tuần Lạc Bạch gọi điện, khóe miệng mang ý cười nhưng giọng nói lại không nghe ra nhiệt độ gì: “Buổi tối chờ tôi.”

Hai người làm ngay trong xe Thành Độ. Tuần Lạc Bạch đặt Thành Độ lên ghế da, hạ thân anh đã sớm bị lột sạch, quần lót còn treo lủng lẳng trên đầu gối, Thành Độ bị đâm đến cao giọng rên rỉ.

Mỗi lần hành sự trong xe, bộ dạng khi kết thúc của Thành Độ đều rất thảm, quần áo xộc xệch trông như vừa bị người khác ức hiếp, nhìn đến Tuần Lạc Bạch thì chỉ thấy hấn kéo khóa quần tây, gài lại thắt lưng là liền trở về với vẻ phong độ tinh anh thường ngày.

Có lần Tuần Lạc Bạch giữ chặt cầm anh, từ trên nhìn xuống đánh giá: “Thành ca, trông cậu thật phóng đảng.”

Thành Độ lập tức xù lông, mở lớn hai chân, lúng túng nói: “Mẹ nó! Cậu lặp lại lần nữa xem!”

Tuần Lạc Bạch vỗ vỗ mặt anh, cười nói: “Tôi rất thích nha.”

Thành Độ: “Thích thì liền cắn cho tôi!”

“Vừa rồi không đủ sáng khoái?”

“Cậu có cắn hay không?”

Tuần Lạc Bạch hôn lên trán Thành Độ, quỳ một chân xuống đất ngậm lấy hạ thân đang rỉ nước.

Sau lưng Thành Độ căng cứng, chần chừ không dám cào tóc Tuần Lạc Bạch, đành phải giữ chặt vai hấn, thoải mái rên hừ hừ...

Ba năm qua giữa bọn họ dường như chỉ có làm tình, nhưng khi cần thận suy nghĩ thì không chỉ có mỗi việc đó.

Trong âm thầm, Thành Độ vì Tuần Lạc Bạch mà thay đổi.

Thành Độ nghe Tuần Lạc Bạch kể lại chuyện đã qua, vài đoạn bức xúc phải cắt ngang, cuối cùng đỏ mặt gào lên: “Khốn nạn! Cậu tính kể tôi?”

Tuần Lạc Bạch gật đầu: “Ừm, là tôi tính kể cậu.”

Thành Độ mím mím môi, nhịn nửa ngày lại gào lên: “Quân vô lại! Dám đào hố chờ ông nhảy!”

Tuần Lạc Bạch vẫn gật đầu: “Không phải tôi đã ở dưới ôm cậu sao?”

“Cậu không biết nói chuyện à?” Thành Độ chỉ thẳng vào mặt Tuân Lạc Bạch, ngón trỏ điểm một cái lên sống mũi hắn, “Cậu, cậu yêu thích tôi sao lại không nói?”

“Từ bé đến lớn đã có bao nhiêu người từng nói thích cậu?” Tuân Lạc Bạch chăm chú nhìn Thành Độ.

Thành Độ nhú mày, anh chưa từng đếm qua nhưng có lẽ cũng phải tới một xe tải chứ?

Tuân Lạc Bạch nói tiếp: “Đúng là tôi tính kế cậu, cũng đào sẵn hố chờ cậu nhảy. Bởi vì tôi muốn trở thành người duy nhất của cậu.”

“Cậu....”

“Tôi muốn em thích tôi, thích đến mức không thể rời bỏ tôi, mỗi lần nhìn thấy tôi là đều muốn bị tôi làm.”

Thành Độ hơi hé miệng, hai má ửng hồng, mấy giây sau lại mắng: “Anh là đồ vô lại!”

Tuân Lạc Bạch nở nụ cười, “Ừm, em là đồ lẳng lơ.”

“Không được nói em lẳng lơ!” Thành Độ gào lên: “Cũng không được nói em phóng đảng, em không nghe lọt hai chữ đó!”

Tuân Lạc Bạch vòng tay ôm lấy eo Thành Độ, “Vậy em muốn anh nói em thế nào?”

Trong lòng Thành Độ lại phiền, tuy rằng Tuân Lạc Bạch đã thổ lộ với anh nhưng tình cảnh trước đó thực sự quá lúng túng và quá xấu hổ, anh có dự cảm là mình cả đời này đều không thể ngóc đầu lên được trước Tuân Lạc Bạch.

Dù sao Tuân Lạc Bạch cũng chỉ thổ lộ bằng lời nói, vậy mà anh lại thẳng thắn thổ lộ bằng thân thể, còn ở trước mặt Tuân Lạc Bạch cầm quần lót của hắn thủ dâm, lúc lên đỉnh còn gọi “Tuân Lạc Bạch”.

Mặt mũi gì đều vứt sạch, cơ bản là không thể ngóc đầu lên.

Nghĩ như thế khiến anh cảm thấy Tuân Lạc Bạch thật nham hiểm, không hổ danh là dân toán học ứng dụng.

Nhưng tự mình ngã xuống hố thì còn có thể làm gì được?

Tuân Lạc Bạch thu hết tâm tư của Thành Độ vào đáy mắt, cười hỏi: “Thành Độ, em muốn được đền bù thế nào?”

Thành Độ trừng mắt trầm nghĩ “Bây giờ em cởi quần lót ra, anh phải ở trước mặt em an ủi thẳng đẽ em cho tới khi nó bắn ra”, nhưng ngẫm lại thì thấy quá thô tục.

Tuân Lạc Bạch thấy anh không nói lời nào, dứt khoát ôm anh chặt hơn, “Thành ca đột nhiên ngây thơ khiến anh có chút không quen nha.”

Thành Độ “Hừ” một tiếng, có chút mất mát nằm dài lên ghế.

Hai người đều không lên tiếng, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng kim giây của đồng hồ treo tường.

Có lẽ còn có nhịp tim của nhau.

Kéo dài được nửa tiếng, Thành Độ mấp máy môi thấp giọng nói: “Hay là, hay là....”

Tuân Lạc Bạch: “Sao?”

“Hay là chúng ta nói thử xem?”

Tuân Lạc Bạch nâng mặt Thành Độ, giọng nói ôn hòa, ánh mắt cũng dịu dàng: “Là nói chuyện yêu đương sao?”

Hai má Thành Độ đỏ bừng, ánh mắt hơi nhìn thấp xuống, “Đàn ông 30 tuổi mà còn muốn nói chuyện yêu đương thì rất cái kia đúng không?”

“Cái kia là cái nào?”

“Lập dị” Thành Độ thở dài, “Vậy thì không nói nữa.”

“Phải nói.” Tuân Lạc Bạch kề trán mình sát trán Thành Độ, kéo gần khoảng cách của cả hai, “Lập dị cũng phải nói!”

Thành Độ nhin không được nhếch miệng, nhưng lại cố gắng che giấu, đẩy Tuân Lạc Bạch ra rồi dùng sức vùng dậy: “Anh nói muốn là có thể nói chuyện sao?”

“Không.” Tuân Lạc Bạch cười nói: “Là em nói muốn, chúng ta mới nói chuyện.”

“Vậy Thành ca chỉ muốn làm tình không muốn nói tình cảm.” Thành Độ cũng không biết bản thân đang cố chấp cái gì, sau khi tự mình nói xong cũng cảm thấy bản thân thật đáng ghét.

Tuân Lạc Bạch: “Thành ca nói thế nào, chúng ta sẽ làm thế đó.”

Thành Độ xoắn xuýt nhíu mày, lại nói thêm: “Thành ca thay đổi chủ ý, muốn làm tình nhưng cũng phải nói chuyện yêu đương!”

Tuân Lạc Bạch kéo anh vào lồng ngực, ghé sát tai anh nhỏ giọng nói: “Đều nghe Thành ca.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ca-noi-khong-voi-yeu-duong-co-ma>